Su Thung khó Đúc Chúa Giêsu to cho bà Josefa : [Marie Joseph Menendez] / [túa cua E., card. Pacelli] ; [cha [...]

THU'O'NG KHÓ
DU'C CHÚA GIÊSU

tỏ cho bà **JOSEFA**

— S.I.L.I. —
SAIGON
— 1942 —

SỰ THƯƠNG KHÓ

SỰ THƯƠNG KHÓ

Đức Chúa GIÊSU

tỏ cho bà JOSEFA

SILI-SAIGON
— 1942 —

Avril 1938

Kính thăm Mẹ,

Tôi chẳng nghi Nhà dòng Thánh-Trái-Tim Chúa Giêsu lấy làm hân hạnh mà phổ thông mấy trang nầy, đầy dẫy lòng yêu mến to tác, nhờ ơn Chúa soi cho đầy tớ Người rất khiêm nhượng là chị Marie Joseph Meméndez ; chớ chi mấy trang nầy được mở man một cách thần hiệu trong nhiều linh hồn được lòng tin cậy vẹn toàn hơn và ái yêu hơn trong sự lân mẫn Trái-Tim Chúa đoái thương đến những kẻ tội lỗi là chúng tôi hết thảy.

Ấy là đều mong ước và chúc lành cho Mẹ cùng cả và dòng Thánh-Trái-Tim.

Eugêniô Hồng-y PACELLI

« Lạy Cha, Con cám ơn Cha, vì Cha đả giấu mấy điều nầy với những người khôn ngoan và khôn khéo, mà Cha đã soi sáng cho những kẻ nhỏ mọn biết những sự ấy ».

(S. Matt. XI 25)

Tiểu-sử của bà Josefa

Mấy điều chép trong bổn nhỏ mọn nầy, là những điều Đức Chúa Giêsu đã ký chú cho một chị nhà phước thuộc về dòng Thánh Trái Tim, tên chi ấy là Josefa Meméndez qua đời tại thành Poitiers trong nước Langsa, ngày 29 tháng Décembre năm 1923, tuổi đặng 33.

Vốn bà sanh ra tại Madrid là kinh-đô nước Hiphanho, ngày 4 Février năm

1890, rửa tội ngày mồng 9, tại nhà thờ San-Lôrenzo và đặt tên là Maria-Josefa.

Anh bà chết hồi nhỗ, nên bà được làm con đầu lòng thế lại : lần lần được ba em gái nữa, cha mẹ là người nhơn đức và siêng năng, nên mấy năm đầu trong nhà vui vẽ dư ăn dư đề. Khi bà vừa năm tuổi thì chịu phép Thêm-sức, thì Đức Chúa Thánh Thần đã chọn con trẽ nầy nên vật dụng nhỏ mọn và trao chuốc cho trẽ ấy biết vưng theo ý Đức Chúa Trời sữa đang.

Khi vừa đến bãy tuổi xưng tội lần đầu, mười một tuổi thì rước lễ vở lòng, có cấm phòng ba bửa.

« Đức Chúa Giêsu kêu gọi trong linh hồn bà : lần thứ nhứt làm sao ? ».

Bà viết cách đơn sơ thật thà rằng : Trong mấy bữa cấm phòng : Ngày thứ nhứt, tôi gẫm suy tiếng nầy : .

« Đức Chúa Giêsu muốn đến cùng tôi, hầu cho tôi nên trọn cho Người. »

Tôi vui mầng lắm vì là một đều tôi ước ao là thể nào ?... Song hồi đó tôi không biết phải làm làm sao cho được sự ấy. Tôi bèn hỏi mẹ tôi, thì mẹ tôi nói : « là con ăn ở tử tế hết sức, thì con sẽ nên trọn cho Đức Chúa Giêsu ».

Ngày thứ hai, bài tôi suy gẫm, là mấy lời nầy :

« *Đức Chúa Giêsu là bạn của các kẻ đồng trinh : Người nghĩ ngơi trong những linh hồn thanh tịnh sạch sẻ.* »

Tôi lấy làm rỏ ràng lắm trong tôi, vì tôi tưỡng làm bạn của Chúa, thì bề gì tôi là trót của Chúa, vì tôi hiểu má tôi là trót của cha tôi, vì là bạn của cha tôi. Ấy vậy, tôi tưởng cũng vậy, là hể tôi đồng trinh thì là của Chúa. Mà tôi không hiểu đồng trinh là gì ; cã và ngày tôi cứ hứa sự ấy. Đến chiều xem phép lành Mình-Thánh-Chúa rồi, tôi dâng mình một chút cho Đức Chúa Giêsu hài-đồng, và xin Chúa một cách

sốt sắn lắm, xin Người dạy con làm sao mà nên trót là của Người luôn.

Đang khi tôi ngẫm nghĩ như vậy mà vui mầng thầm và lấy làm phước lộc lắm, tôi liền nghe một tiếng, chẳng hề khi nào tôi quên tiếng ấy bao giờ: « Phải, ớ con, Cha muốn con nên trót là của Cha ». Tôi không biết sự làm sao; song khi tôi ra khỏi nhà thờ, tôi nhứt định nên tốt mọi đàng. Tôi hồi đó nào có biết ơn kêu gọi là cái gì, tôi tưởng mấy bà phước không phải là người ở dưới đất nầy đâu. Song từ đó về sau tôi biết trong mình tôi có cái gì riêng không rời tôi bao giờ, và sau tôi mới hiểu đó là ơn kêu gọi tôi ».

Ngày thứ ba, nhằm lễ Thánh cả Giuse là bổn mạng tôi, và là ngày tôi rước lễ lần đầu, tôi phú dâng mình tôi, là đều phát ra bởi trong linh hồn tôi mà tôi viết rằng: « Ngày hôm nay là 19 Mars 1901, Tôi hứa cùng Đức Chúa Giêsu,

trước mặt trời đất, có chứng Mẹ tôi là Đức Nữ Đồng-Trinh rất Thánh, và Cha tôi cùng là Trạng-sư của tôi là ông thánh Giuse, tôi hứa giữ Đức đồng trinh quí báu của tôi luôn luôn, tôi không ước ao đều gì khác, trừ ra ở đẹp lòng Đức Chúa Giêsu mà thôi, và không sợ chi, trừ ra sự làm mất lòng Người mà thôi.

Lạy Chúa Trời tôi, xin hảy dạy tôi cho biết làm sao Chúa muốn cho tôi nên của Chúa một cách trọn lành hơn hết, hầu đặng kính mến Chúa luôn, cùng chớ hề làm mất, lòng Chúa. Ấy là sự con muốn hôm nay, là ngày rước, lễ vỡ lòng của con. Lạy Đức Nữ Đồng trinh rất thánh, con xin Đức Mẹ đều ấy trong ngày hôm nay là lễ của bạn Đức Mẹ là thánh cả Giuse.

« *Con là con yêu dấu của Đức Mẹ.* »

« *JOSEFA Menéndez Ký.* »

Tôi đả viết lời khấn hứa nầy, rồi từ ấy về sau hễ mỗi lần tôi rước lễ, thì tôi lập lại lời hứa ấy cùng Chúa.

Khi tôi nói với cha giải tội của tôi sự tôi đả làm làm vậy, thì người cắt nghĩa cho tôi : hề mấy đồng nhi nữ còn nhỏ thì không nên khấn hứa đi gì, trừ ra ăn ở tử tế mọi đàng vậy thôi, và người muốn cho tôi xé mãnh giấy ấy đi.

Song tôi không nở xé và tôi lập lại cùng Đức Chúa Giêsu rằng : « Lạy Chúa, từ ngày hôm nay con là của Chúa luôn luôn.» Tôi gìn giử lấy làm quí báu cái tờ chứng bằng về sư dâng mình lần thứ nhứt nầy, tờ nầy nó đã vàn khè, và chử viết con nít thô kệt lắm ; vậy mà tôi đả giử nó cho tới chết hãy còn.

Thôi tóm tắc kẻo dài : Cha mẹ bà Josefa, cho bà học nghề may vá tại nhà thợ may tên là « Fomentô del

Arte ». Bà có trí và lẹ làng giỏi dắn, mấy bà thầy khen lắm ; song bà cứ ở đơn sơ. và linh hồn mỗi bữa cứ múc sức mạnh mà ăn ở trong sạch, là nhờ sự rước Mình Thánh Chúa bằng ngày. Bà viết rằng : Tôi phải trải qua nhiều sự hiểm nghèo lắm ! Song nhờ ơn Chúa gìn giữ tôi giữa sự hiểm nghèo, và giữa lời ăn tiếng nói xấu xa của nhà thợ may ấy. Nhiều khi tôi khóc đang khi nghe vào tai mấy sự làm cho tôi bối rối bồi hồi ! Song tôi hằng gặp sức mạnh và sự an ủi nơi Chúa Trời tôi. Không có ai làm đặng cho tôi đổi lòng, và làm cho tôi nghi nan sự Đức Chúa giêsu muốn giử tôi cho Người.»

Khi 15 tuổi, Josefa nên một tay thợ may thành nghề, thì cha mẹ đem về. — Sau cha mẹ dời nhà cất gần nhà trường các bà dòng Thánh-Trái-Tim, nên ba em gái thì đi học với các bà, còn Josefa lớn thì ở nhà giúp đỡ

trong nhà, nên dư ăn dư để vui vẻ êm thắm trong gia đình lắm.

Song Chúa định : hễ đồ vật dụng thì phải bỏ vô dót mà rèn, phải có gió khốn khó đẩy đưa cộng cỏ mõng mãnh đặng tập luyện cho ra dẻo dai mạnh mẻ mà ăn chịu sau nầy.

Bạn hữu thiên Chúa sau phán rằng : « Không hề gì. dầu gió xô đẩy con nhiều trận : vì Cha đã định sự nhõ nhít con phãi châm rễ xuống đất Trái-Tim-Cha, nghỉa là trong nhà dòng Thánh-Trái-Tim.

Từ đây sự khốn khó phải nhiễm vào trong đời bà Josefa ; trong mấy em gái vừa có một đứa chết mới nên 12 tuổi, một it ngày sau kế bà ngoại chết nửa, chử rằng : (Họa chí vó đơn) ; nghĩa là lúc hoạn họa nó tới thì chẳng phãi một đâu một it tháng sau, bà mẹ bị ban cua lưởi trắng nặng lắm, còn cha thì sưng phỗi ; nên Josefa, phải

bãi việc làm để ở nhà lo giúp đỡ hai bịnh trong nhà : Phần thuốc men, phần việc tống táng tốn kém, nên một ngày một túng rối nghèo khổ ; Josefa lo lắn chạy tới chạy lui có một mình, song cũng ôm lòng chịu trọn 40 ngày tròn.

Ba chị em trải tấm nệm dưới đất mà ngũ với nhau, đang lúc túng tiếu thì nhờ mấy bà dòng Thánh-Trái-Tim lắm, nhứt là nhờ bà thánh Madalenna-Sophia phù hộ cách riêng. Vì lúc đang cầu nguyện chín bữa cầu cùng bà thánh nầy là đứng lập dòng Thánh-Trái-Tim, một đêm kia bà mẹ đang liệt nặng, ai nấy đều hết trông cậy rồi, vụt kêu mấy con mà rằng : « Chúng con đừng khóc nữa, bà Mẹ thánh hiện đến mà nói : « Má không chết đâu, vì chúng con còn cần má lắm ». Vậy sớm mai bữa ấy hết hiểm nguy nữa. Còn ông cha thì cũng khá lại ; song yếu đuối không làm

gì được nữa, nên từ ấy hết nói nan dể bề trong gia đạo nữa. Nhờ mấy bà mẹ dòng Thánh-Trái-Tim bố thí cho một cái máy may, thì Josefa may mướn mà chi độ trong nhà mà thôi.

Hai năm sau thì ông già cũng bị bịnh đau trái tim mà chết, có chịu đủ các phép nhờ cha Rubiô, và từ ấy cha nầy cũng lo toan cho nhà tang chế nầy.

Từ ấy Josefa là rường cột giúp đỡ mẹ già mà nuôi hai em dại. Hồi ông già còn sống, Josefa có tỏ ý mình quyết vào dòng Thánh-Trái-Tim, song mới lần thứ nhứt nên ông già giận

Ít lâu sau, bởi tới lui nơi nhà Kín, nên có một đấng trong dòng mời và hứa mình sẽ lảnh Josefa vào nhà Kín, song Josefa biết chẳng phải là đàng mình phải đi nên từ chối và cám ơn, và lừa dịp mà nói một bận nữa với mẹ về sự Chúa kêu gọi mình. Nói chí miên mẹ thì không nghịch sự ấy ; song

năn nỉ xin con đừng bỏ mẹ tội nghiệp. Song Josefa đau lòng xót dạ lắm, vì em kế đó đặng mẹ bằng lòng cho vào nhà học tập dòng Chamartinô ; còn mình là chị mà chưa được. Tưởng đâu xưa nay dạy dỗ em cho thạo đặng có giao cho em kế nghiệp cho mình, té ra xí hụt ; thì Josefa cứ công ăn chuyện làm với con em nhỏ hơn.

Cha Rubiô để ý lo cho Josefa đã 12 năm trời ; tháng février năm 1912, cha tưởng tới giờ giúp cho Josefa thi hành mấy đều ao ước của mình.

Lúc đó Josefa được 22 tuổi, cha Rubiô khuyên vào dòng mấy bà Réparatrices vì ngài quen biết các bà dòng ấy lắm ; Josefa bởi dễ ăn dễ dạy và đơn sơ nên nghe lời cha, bỏ cái ý ham nhà dòng Thánh-Trái-Tim là đều sỡ mộ xưa nay.

Vậy từ ngày vào làm postulante trong dòng nầy, thì an tâm, vui vẽ luôn và cứ tập mình làm việc, giử luật chín

chắn, trong mấy tháng, mỗi khi nghe tiếng chuông rung bên dòng Thánh-Trái-Tim, thì làm như đánh thức mấy ý bà ao ước hồi buổi trước, song bà ra sức tế lễ mấy ý xưa, cứ bổn phận tu đây mà thôi.

Rất thánh nữ đồng trinh cũng mách bảo bà như mẹ bảo con mà rằng : « Ở đây chẳng phải là chỗ con nghỉ đâu ».

Vả chăng, Josefa lảnh việc quét tước dọn dẹp cái phòng có chưng tượng ảnh Đức Bà bảy sự thương khó, cầm trên tay một mảo gai... Bữa kia Josefa lấy làm lạ lắm, vì thấy mủ gai chiếu ngời bởi một đốm sáng lòa .. Bà không dám nói lại sự ấy với ai, trọn ba bốn bữa mủ gai sáng lòa vậy luôn. Josefa bèn lấy lòng gan đãm trèo lên cho tới tượng ảnh, thì thấy một cái gai cháy lữa sáng loà... Trong lúc đó lại nghe một tiếng dịu dàng phán cùng bà rằng: « Con ơi, con hãy lấy cái gai nầy...

Sau nầy Chúa Giêsu sẽ ban cho con nhiều gai khác ».

Josefa liền gỡ gai ấy còn đang sáng ngời và ấp yêu vào lòng mình. Từ ngày bà bước chơn vào nhà dòng được sáu tháng, thì gần tới kỳ mặc áo dòng.

Song kể từ khi con đầu lòng bước chơn ra đi rồi, thì trong nhà túng thiếu khốn nạn lắm, nên bà mẹ không bằng lòng cho Josefa mặc áo nhà dòng ; nên cha Rubiô khuyên Josefa trở về nhà với mẹ ; thiệt bà phải tế lễ mình một bận nửa, bà ra về mà ngùi ngùi thảm não vô hồi, bà củng đem theo mình cái gai ấy mà đều hết sáng nửa. Khi trở về thì cũng phú mình may áo thêu đồ trong Pensionnat của dòng Thánh Trái Tim ; ai nấy thảy đều yêu chuộng chị thợ tài đức dường ấy, và bắt chước gương khiêm nhượng, ở đơn sơ, hiền lành hay thương yêu và sốt sắng rước lễ hằng ngày.

Ngày lụn tháng qua, Josefa đợi chờ dấu nào cho biết ý Chúa. Vậy năm 1917 bà thấy dấu ấy, liền định xin vào dòng Thánh Trái Tim, thì được nhậm lời, và bà mẹ cũng đành lòng cho con xuất ra khỏi nhà : nhứt định là ngày 24 Septembre, nhằm lễ Đức Bà Notre-Dame de la Merci. Song thương hởi ! rạng ngày trông đợi dường ấy, nước mắt bà mẹ làm cho lòng Josefa náo động nên ái ngại mà chịu thua, sư đau đớn của mẹ : nên nín lại nhà một bận nầy nửa : làm té ra chiều ngày ấy chỗ đã định cho Josefa trong nhà học tập ra trống lồng không có mặt bà ; bởi đó hèn lâu bà khóc lóc trong linh hồn mình, kể đó là sự yếu nhược lớn lao trong đời mình !

Trong thời ấy, bên nước Langsa hết cơn loạn lạc nhờ ơn Chúa : nhà nước trã nhà dòng cựu lại cho con cái bà thánh Madalenna-Sophia. Nên mới cất

nhà học tập mới cho mấy bà phước Coadjutrices. Đó là nơi Trái Tim Đức Chúa Giêsu, từ thuở đời đời đã chử định cho Josefa ở tu cho tới mãn đời.

Vậy năm 1919, bà Josefa đả đặng 29 tuổi, nhờ ơn kêu gọi nên hiểu là đã tới giờ Đức Chúa Trời định, nên bà quyết xin bề trên dòng Thánh Trái Tim nhận lảnh bà : song sự xin nầy bà không dám trông cậy nửa.

Vậy 27 Juillet, bà cả lòng khiêm nhượng xin thử, song bị từ chối. Song trong linh hồn bà nghe có tiếng Đức Chúa Giêsu phán. « Con phải nài xin một phen nửa, con hảy tin cậy Cha là Chúa Trời con ». Vậy gần hai tháng sau là 16 Septembre, bà sấp mình dưới ảnh chuộc tội mà nguyện cùng Chúa rằng : « Con xin Chúa ; hoặc lảnh con vào dòng Trái Tim Chúa, hay là cất con cho khỏi thế nầy, vì xem ra con chịu không nổi nửa ».

Đức Chúa Giêsu nhậm lời, nên khiến cho bên dòng Thánh Trái Tim ở bên nước Langsa bắn thơ qua dòng bên nây mà xin kén dùm một ít người chắc bụng muốn tu trì, rồi gởi qua nhà học tập mới lập đó ; nên Josefa vừa nghe được tin lành ấy, liền dưng mình qua tu bên ấy tức thì. Thôi, không cần nói chi các ơn Chúa tuôn xuống cho bà, và công nghiệp phước đức bà bao nhiêu bên ấy. Tôi là kẽ dịch bổn nầy, xin hiến cho độc-giã, các khoãn Đức Chúa Giêsu tỏ ra cho bà, nhửng tâm tình Chúa làm sao trong mấy chặng Thương khó của Người : bấy nhiêu mà thôi ; đặng ai nấy kính mến và cám ơn Chúa là Đấng nhơn từ cùng quãng đại hay tha thứ cho kẽ có tội là chúng tôi, ấy cũng là tùng theo ý bản thơ, chính tay Đức Giáo-Hoàng đã viết, hồi khi Ngài còn làm Cadinalê.

Avril 1938, và ký tên.

E. Card. PACELLI.

Hôm nay, con sẽ ở cùng Cha
trên Thiên-Đàng.

SỰ THƯƠNG KHÓ ĐỨC CHÚA GIÊSU LÀ CHÚA CHÚNG TA

Ớ JOSEFA

là bạn cùng của tế thuộc Lòng cha, Cha toan nói với con về sự thương khó của cha hầu nên bài để cho con tưỡng nhớ luôn luôn, cùng cho những linh hồn khác nên dịp mà đem lòng trông cậy Trái tim Cha.

Đang nhầm mùa chay năm 1923, Đ.C.G. tỏ ra cho chị nhà phước Josefa Menéndez những tâm tình của Chúa đang buổi Thương-khó người: Thì bà nầy quì gối mà lảnh lấy đều Quan-Thầy mình tỏ vẻ, và hễ Chúa phán ra thì bà chép liền. Nầy là những lời đả dịch ra mà tôi rút ra đây mớ nhấm song dầu phổ thông mấy trang nầy cho bá tánh, thì tôi chẳng có ý quả quyết đâu, một đợi lịnh Tòa thánh luận xét cùng đoán định thì tôi cúi đầu khâm phục.

22 février 1923

Đ. C. GIÈSU RỬA CHƠN CHO CÁC TÔNG-ĐỒ

Cha khởi sự tỏ ra cho con những tâm ý đầy lòng Cha, đang lúc Cha rửa chơn cho các tông-đồ Cha.

Con hãy coi làm sao mà Cha thâu họp đủ cả 12 Tông-đồ, không trừ ai hết. Thiệt, có mặt đó, nào là Gioan là môn đệ rất yêu dấu, nào là Giudà là đứa một chút nữa đây nó phải nộp Cha cho kẻ nghịch Cha.

Cha sẽ nói cho con biết tại làm sao mà Cha thâu hiệp các Tông-đồ đủ mặt hết, và tại làm sao mà Cha khởi sự là rửa chơn cho phô kẻ ấy làm vậy.

***

Cha thâu hiệp những kẻ ấy hết, bởi vì đả tới giờ cho Hội-Thánh Cha tỏ ra cho thế gian và cho hết các con chiên có một đấng chăn mà thôi.

Cha cũng muốn tỏ cho các linh hồn biết : Cha chẳng hề khi nào mà từ chối ơn Cha, dẫu cho những linh hồn ấy mắc nhiều tội lỗi nặng nề mặc dầu, và chẳng hề khi nào mà Cha phân rẽ những linh hồn ấy ra khỏi mấy linh hồn Cha yêu mến thiết tha. Cha hằng gìn giữ hết thảy linh hồn ấy trong Trái Tim Cha, hầu ban cho mỗi một linh hồn ấy được ơn giúp theo số phận nó thiếu thốn...

Song đau đớn chua xót lòng Cha là dường nào, đang khi thấy bấy nhiêu linh hồn một thứ như Giudà, năng vầy dưới chơn Cha, năng tắm rửa trong Máu thánh Cha, nhưng mà chúng nó đang đua nhau chạy tới sự hư mất đời đời !

Cha muốn làm cho chúng nó hiểu biết chẳng phải tại sự chúng nó ở trong hạng tội lỗi mà làm cho chúng nó cách biệt Cha đâu. Chúng nó không nên tin rằng : Không còn phương pháp nào nửa mà chữa chúng nó, và chúng nó không còn lẽ gì mà đặng yêu mến lại như hồi thuở trước đâu !

Không, ở những linh hồn khốn nạn không đâu ; cái chẳng phải tâm tình Chúa trời vậy đâu. Người là đấng đã đổ hết Máu châu báu Mình cho chúng con !

Chúng con hãy chạy đến cùng Cha, chúng con chớ sợ làm chi, vì Cha yêu dấu chúng con ! Cha sẽ làm cho chúng con nên trong sạch trong Máu thánh Cha, và chúng con sẽ hóa nên trắng như tuyết mà chớ.

Tội lỗi chúng con sẽ chìm trong nước Nhơn-từ Cha và chẳng có sự gì lôi nỗi

chúng con ra khỏi Lòng Cha đang yêu dấu chúng con.

***

Ớ Josefa, con hãy hết lòng ước ao cho mọi linh hồn hết thảy đều tuôn đến mà luyện mình cho sạch trong nước ăn năn đền tội... ước sao cho phô kẽ ấy đặng lòng trông cậy chớ đừng sợ sệt làm chi ; vì chưng Cha là Chúa nhơn từ quảng đại, hằng sẵn lòng rước lấy phô kẽ ấy vào Lòng Cha.

25 Février.

BỮA TIỆC LY

Ta hãy cứ mấy đều bí mật về Lòng thương yêu của ta. Bữa nay Cha nói cho con biết : vì làm sao mà Cha muốn rữa chơn cho mấy Tông-đồ cha trước ăn Bữa tối ấy làm vậy.

***

Trước hết làm như vậy là có ý dạy dỗ cho các linh hồn đặng biết Cha ao ước là thể nào, cho các linh hồn được trong sạch hầu rước Cha trong phép Thánh-Thể...

Sự ấy cũng chỉ phép bí tích Giải-tội, là nơi để cho mấy kẻ rủi ro té xuống trong đàng tội lỗi, hằng đặng gặp lại sự trong sạch đã rủi mất...

Chính mình Cha rửa chơn cho mấy Tông-đồ Cha, là có ý nên gương cho những kẻ đã dưng mình làm việc Tông-đồ đặng biết đàng khiêm nhượng hạ mình trước mặt kẻ có tội, cùng hậu đải những kẻ ấy cách nhịn nhục hiền lành cũng mọi linh hồn khác dã ký chú cho mình. Cha nịt lưng cha một bức khăn là có ý tỏ ra cho phô kẻ ấy biết : đấng làm Tông-đồ, hễ muốn lo linh hồn người ta cho kham việc cho xuôi xắn, thì phải lấy sự hãm mình và sự dứt bỏ ý riêng mà nịt mình luôn.

Cha cũng muốn dạy phô kẻ ấy về đức bác ái yêu người, là hằng phãi sẳn lòng rửa lỗi anh em mình, là giấu diếm lỗi cho anh em, chữa lỗi cho nhau chớ đừng khi nào phanh phui ra làm ch

Sau hết, rước Cha đổ trên chơn mấy Tông-đồ Cha, là hình bóng chỉ sự sốt sắn nóng nảy lòng Cha tươm nhướm muốn cho thế gian đặng rồi.

*
* *

Giờ Cứu chuộc loài người ta đã hòng đến rồi.

Lòng Cha lúc đó không còn cầm sự yêu dấu loài người được nữa, và chẳng ưng để cho chúng nó mồ côi bơ vơ tấc tuởi làm chi.

Chúc ấy cho loài người được hản biêt lòng nhơn từ thiết yếu của Cha, và cho được ở lại với người ta cho tới tận thế ; nên Cha đành làm cho Mình cha nên của ăn, nên phương chống chỏi, nên sự sống cùng nên hết mọi sự cho chúng nó.

Ôi ! biết là bao nhiêu, Cha muốn làm sao cho các linh hồn rỏ các tâm

tình trong Lòng Cha, và thấu rỏ sự yêu dấu chúng nó đang ôm ấp trong Lòng Cha, nên đang buổi Tiệc-ly Cha mới lập phép Bí-Tích Thánh-Thể như vầy...

Cha thấy suốt qua các đời, hết thẩy những linh hồn ăn uống Mình Thánh Máu Thánh Cha, và nhờ đó mà đặng đượm nhuần các ơn thiên.

Biết bao nhiêu lòng, nhờ Máu thanh sạch ấy là như hột giống trổ sinh sự đồng trinh sự sạch sẻ !... Biết bao nhiêu kẻ khác nhờ đó mà cháy lửa kính mến cùng nên sốt sắng !... Biết bao nhiêu hàng tữ đạo bởi lòng kính mến vầy hiệp nhau trong giờ ấy, trước con mắt Cha, cùng trong lòng Cha !... Còn biết bao nhiêu linh hồn, vốn là yếu đuối vì tội lỗi vô số, lại phần thì bị những tình tư giục khỏa lấp, bèn chạy lại cùng Cha, thì liền gặp lại sức

lực cũng bởi nhờ ăn Bánh của kẻ mạnh ăn !...

Ai sẻ được thấu mấy tâm tình đang dẩy tràng lòng Cha khi đó ? Tình vui mừng, tình yêu mến, tình thiết tha !... Song ai sẽ đặng hiểu nữa : sự cay đắng trần phiền đang hồn độn xuông pha Lòng Cha buổi đó !...

***

Hởi Josefa, Cha sẻ cứ nối tiếp nữa, con đi bằng an, con hảy an ủi cha và đừng sợ chi hết ; Máu Cha không hề cạn đâu, lại làm cho linh hồn con nên trong sạch mà chớ.

tình trong lòng Cha và [illegible]
yêu dấu chúng nó đang ở [illegible]
Lòng Cha; nên đang buổi Tiệc-ly Cha
mới lập phép Bí-Tích Thánh-Thể như
vậy.

Cha thấy trước [illegible]
[illegible]
Máu Thánh. Cha [illegible]
đượm nhuần các ơn thiên.

* * *

Biết bao nhiêu lòng, nhờ Máu thanh
sạch ấy là như hạt giống trổ sinh sự
đồng trinh, sự sạch sẽ! Biết bao
nhiêu kẻ khác [illegible]
kính mến [illegible] Biết
bao nhiêu hàng [illegible] lòng kính
mến vầy hiệp nhau trong giờ ấy, trước
con mắt Cha, cùng trong lòng Cha!...
Còn biết bao nhiêu linh hồn, vốn là
yếu đuối vì tội lỗi vô số, lại phần thì
bị những tình tư gian khóa lấp, bèn
chạy lại cùng Cha, thì liền gặp lại sức

2 *Mars*

PHÉP THÁNH-THỂ VÀ KẺ CÓ TỘI

Thiệt, Cha muốn nói cho mấy linh hồn biết lòng Cha đắng cay chua xót trong buổi Tiệc ly là thể nào. Vì chưng, hễ cha vui mừng lung chừng nào khi tưởng nhớ đến mấy linh hồn mà Cha sẻ làm cho Cha nên Bạn ngọc cùng nên Lương thực thiên mầu, và phô kẻ ấy sẻ vầy chầu Cha, đền bồi phạt tạ Cha, và kính mến Cha cho tới tận thế... Thì sự thua buồn Cha cũng chẳng nhỏ hơn đâu, hễ khi Cha thấy bấy nhiêu linh hồn khác là kẻ sẽ bỏ Cha hiu quạnh nơi Nhà tạm, hay là sẽ không tin Cha ngự thật đó chút nào!

Biết bao nhiêu lòng vương vấn tội lỗi mà Cha chẳng phải vào sao ?... lại biết bao nhiêu lần Thịt Cha, cùng Máu Cha phải xúc phạm đến ; rồi chẳng làm ích gì, có một cái làm cho những linh hồn tội lỗi ấy nên án phạt mà thôi !

Mấy tội phạm sự thánh, mấy đều dể duôi cùng mấy đều gớm ghê không có tên chi mà nói cho được, là những đều xúc phạm đến Cha, bấy nhiêu đều ấy nó hằng sang qua trước con mắt Cha !... Cha cũng thấy biết là bao nhiêu giờ, bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm, Cha ở một mình trong Nhà tạm, lại bao nhiêu linh hồn phũi rãy mấy ơn Cha kêu gọi nó tại nơi Nhà tạm nầy !

Tại lòng thương mến mà nên tù phạm bị giam cầm trong phép Thánh-Thể, Cha ở đó hầu cho mấy linh hồn đang mắc cơn gian nan khốn khó được

chạy đến gần một bên cái lòng nhơn hậu hơn hết, gần một bên ông Cha quí báu hơn hết các cha khác, gần một bạn hữu trung ngởi hơn các bạn hữu khác hầu đặng an ủi chúng nó.

Song chẳng mấy người đáp lại với cái Lòng yêu mến đã cạn và tiêu hao vì những kẽ ấy !...

Cho đặng nên phần rồi cùng nên sự sống cho kẽ có tội, thì Cha ở giữa chúng nó như một lương-y, cũng một lược nên linh dược để chữa các giống bịnh bởi tính hư nết xấu chúng nó mà biến ra. Mà đối lại, thì chúng nó làm đi gì ? Chúng nó gian ra xa xác, chúng nó làm mất lòng Cha, cùng khinh thị Cha mà thôi !...

Ôi thôi ! hởi kẽ có tội khốn nạn !... Chúng con chớ phân rẽ xa xác Cha làm chi ! Đêm ngày Cha chờ đợi chúng con tại Nhà-tạm đây !...

Cha không quở trách những tội ác chúng con đâu. Cha không nở từ rảy chúng con chỉ mặt đâu. Song Cha sẻ tắm rửa chúng con trong Máu Thánh nơi thương tích của Cha mà chớ. Nên chúng con đừng sợ, một hãy đến ! Chúng con không biết lòng Cha thương mến chúng con cho tới đổi nào sao ?

Còn phần chúng con ớ những linh hồn yêu dấu, nhơn cớ gì mà chúng con lạt lẻo cùng Cha đổi nầy, và hần hờ không đếm xỉa tới sự Cha yêu dấu chúng con dường ấy ?

Cha biết mấy đều cần kíp trong gia thất chúng con, mấy đều thốn thiếu trong nhà chúng con, cùng mấy nợ nần thế gian là những đều hằng thúc hối bấn biếu chúng con chẳng khi đừng. Song chẳng hề nào chúng con có thì giờ mà tõ ra biết yêu mến và cám ơn Cha ? Chúng con để mình

xuôi theo ngàn sự lo lắng vô ích... mà chẳng giữ lại cho mình một thì giờ nào để thăm viếng người tù phạm bởi lòng yêu dấu chúng con sao ?

Nếu thân xác chúng con yếu đuối bịnh hoạn, thì chúng con chẳng lấy thì giờ nào mà chạy đến cùng thầy thuốc đặng chuyên chữa chúng con sao ?...

Ấy vậy chúng con hảy chạy đến cùng Đấng có phép chữa linh hồn chúng con đặng mạnh lành, và chúng con bố thí sự kính mến cho Người ăn mày thiên Chúa đang trông đợi chúng con, đang kêu gọi chúng con và trông ước chúng con !...

xuôi theo ngăn sự lo lắng vô ích.. mà chẳng giữ lại cho mình một thì giờ nào để thăm viếng người từ phẩm bởi lòng yêu dấu chúng con sao ?

Nếu thân xác chúng con yếu đuối bình hoạn, thì chúng con chẳng lẫy thì giờ nào mà chạy đến cùng thầy thuốc đặng chuyện chữa chúng con sao ?...

Ấy vậy chúng con hãy chạy đến cùng Đấng có phép chữa linh hồn chúng con đặng mạnh lành, và chúng con bỏ thì sự kính mến cho Người ấn mấy thiên Chúa đang trong đợi chúng con, đang kêu gọi chúng con và trông ước chúng con ít...

6 Mars

PHÉP THÁNH-THỂ VÀ MẤY LINH HỒN ĐÃ DÂNG MÌNH CHO ĐỨC CHÚA TRỜI

Ớ Josepha, Cha muốn tỏ ra cho con sự mầu nhiệm : Cha yêu dấu mấy linh hồn Cha đã chọn cùng phong chức thánh.

Buổi lập phép Thánh-Thể, Cha đã thấy hết mấy linh hồn được ân huệ riêng : được nuôi mình bằng Mình Thánh và Máu Thánh Cha, và đặng gặp trong đó vị thuốc linh đơn chữa sự yếu đuối phô kẻ ấy, và gặp được ngọn lữa thiu hũy mấy sự khốn nạn,

và đốt lòng phô kẻ ấy được cháy lữa kính mến.

Cha cũng thấy phô kẻ ấy vì Cha mà nhóm họp hết, chẳng khác chi trong một sở Vườn đóng cữa lại, trong đó mỗi một người dưng bông hoa của nó cho Cha, và làm cho Cha khoái lạc vì mùi thơm của nó ngạt ngào .. Xác thánh Cha là mặt trời ban cho nó sự sống, và làm cho sự lạnh lẻo chúng nó đặng ấm áp ôn hòa...

Cha tới với mấy linh hồn nầy đặng an ủi Cha, tới với mấy linh hồn kia đặng yêm ẩn Cha ; còn gần linh hồn nọ đặng Cha nghĩ ngơi... Ớ những linh hồn rất yêu dấu, phải chi chúng con biết : coi : an ủi, giấu giếm, cùng để cho một Chúa Trời nghỉ ngơi là đều dể dàn là thể nào !..

Chúa Trời nầy, là đấng thương yêu chúng con vô cùng, đả gieo trong

chúng con một cái ơn kêu gọi vô phương sánh ví, và níu kéo chúng con một cách mầu nhiệm vào trong vườn khoái lạc nầy : Chúa Trời nầy là Chúa Cứu Chuộc con rày làm cho Mình nên Bạn ngọc con.

Bây giờ chính Người chúc nuôi dưởng con bằng Xác thánh Người rất thanh sạch, và cho chúng con uống bằng Máu thánh Mình, và ở nơi Người, chúng con hằng gặp luôn sự nghỉ an và sự khoái lạc vô cùng.

***

Thương hởi ! Tại làm sao mà phãi bấy nhiêu linh hồn là kẻ đã đặng vun quén những ơn quí trọng, rày đã hóa nên một mối buồn rầu cho Trái-Tim Cha làm vậy ?

Chẳng phãi Cha trước sau gì cũng ở một mực sao ?

Không, lòng Yêu dấu Cha chẳng hề nào đỗi dời đâu, và cho tới tận thế, Cha yêu dấu chúng con cách niềm nở và thiết yếu luôn.

Nếu rủi chúng con khốn nạn, dầu Cha biết đều ấy thì Cha cũng chẳng sấp cật xây lưng mà chẳng nhìn chúng con một cách rất thiết yếu đâu. Đã vậy thì chớ, Cha hâm hở trông chờ chúng con đến cùng Cha, chẳng những cho đặng an ủi những cơn khốn nạn chúng con, mà lại vun quén những ơn lành mới nữa cho chúng con

Nếu Cha đòi lòng yêu mến chúng con, thì chúng con chẳng nên từ chối ; vì yêu mến Đấng là chính sự Yêu mến, là một đều dễ dàng là thể nào !...

Nếu khi nào Cha đòi đều chi tốn hao cho bổn tánh chúng con, thì chúng

con hãy biết chúc ấy Cha cũng có ban cho chúng con ơn và sức mạnh cần kíp mà thắng chúng con,

Ấy cho đặng gặp sự an ủi của Cha trong chúng con, nên Cha mới chọn chúng con. Vậy nên chúng con hãy để cho Cha ngự vào trong linh hồn chúng con, và hễ khi chúng con chẳng có chút chi xứng đáng cho Cha, thì chúng con hảy lấy lòng khiêm nhượng song tin cậy mà than rằng : Lạy Chúa, Chúa biết bông trái trong cảnh vườn con ! « Xin Chúa hãy đến và phán cùng con sự gì con phãi làm, cho từ nầy về sau được trổ bông hoa chi mà Chúa ước ao cho con ».

Cho linh hồn nào có lòng ao ước thật muốn tỗ cho Cha lòng yêu mến nó mà nó nói như vậy, thì Cha đáp lại mà rằng : « Ớ linh hồn yêu dấu, nếu con muốn cho cãnh vườn con trỗ

ra thứ bông Cha ưa thích, thì con hảy để cho tay Cha vun quén nó... để cho Cha cày trở đất ấy... để cho Cha hôm nay nhổ rễ nhổ gốc là thứ chàng ràng cãng trở Cha, mà con thì không sức đánh phá nó!.. Hễ khi Cha đòi con phải tế lễ những đều con ưa hạp hay là tính riêng con... như đòi việc yêu người nầy sự nhịn nhục nọ, hay là sự ép mình bỏ ý riêng kia... như sự tỏ lòng sốt sắng làm sao, việc vưng lời chịu lụy hay là hãm mình thể nào, cái là như phân phiếu làm cho đất nên tốt, như vậy Cha mới trông đợi bông trái bởi đất ấy mà sinh ra... Con biết bông trái đó là cái gì chăng. Là sự con thắng trận mình chúc, làm cho một người có tội đặng sáng sủa... Một sự nhàm lời mà vui lòng chịu. thì sẽ làm lành lẻ những vít tích nó đả làm cho Cha, sẻ sữa lại những sự

lầm lỗi của nó và sẻ đền bồi các lỗi cũa nó..

Một sự bề trên răn sữa mà chịu bằng lòng không nao núng bối rối, một vui vẻ luôn ; thì sẻ làm cho mấy linh hồn mù quán bởi sự kiêu hảnh đặng sức mạnh mà hạ mình xuống khiêm nhượng. Cha sẻ làm sự ấy trong linh hồn con. Nếu con để cho Cha thong thả. Chúc ấy chẳng những bông hoa trổ rộ lên mau chóng, mà lại con sẻ nên sự an ũi là đều Lòng Cha tìm kiếm..

« Lạy Chúa, Chúa biết rõ con sẳng « lòng để mặc ý Chúa muốn làm đi « gì về con thì làm... Thương ôi ! con « đã sẫy chơn té xuống mà làm mất « lòng Chúa !... Mà Chúa còn tha thứ « cho con, là đứa rất khốn nạn dường « ấy, và con chẳng nên thân nên dáng « gì cho Chúa !

« Thiệt, ớ linh hồn yêu dấu, con « nên đều an ũi Cha, vì chưng, phãi « chi con chẳng có sa ngả, thì có khi « con chẵng làm việc khiêm nhượng « nầy và việc kính mến nọ, là đều lỗi « con buộc con phải làm ; mà nhằm « sự ấy an ũi Cha là dường nào ».

Phải, Cha đã thấy các sự ấy đang lúc Cha lập phép Thánh-Thể, và Cha cháy lữa ao ước nên cũa ăn cho những linh hồn ấy ; vì chưng, nếu Cha ở lại giữa người ta, thì là chẳng phãi cho đặng sống với những kẻ trọn lành mà thôi đâu ; song củng cho đặng chịu đựng với kẻ yếu đuối cùng nuôi dưởng mấy kẻ nhỗ mọn nữa. Đó, Cha là kẻ làm cho chúng nó nên khôn lớn cùng nên mạnh mẻ nữa. Cha nghỉ ngơi trong giữa mấy cơn khốn khó của chúng nó và mấy ý tốt ước ao của chúng nó thì sẻ an ủi Cha.

Thương hởi ! Josepha ! giữa mấy linh hồn quí báu nầy, chẳng có ai sẻ nên mối sầu khổ cho Cha sao ? và hết thẩy chúng nó vững vàng sao ? Đó, tiếng đau đớn rên siết sẩy ra khỏi lòng Cha đó, tiếng khóc tiếng than Cha muốn sao cho những linh hồn ấy nghe thấu với ! ở con.

***

Song hôm nay đã đủ rồi. Từ giả con, hễ khi con phú con cho Cha mọi đàng thì là con an ủi Cha... Cha không được nói năn với mấy linh hồn hằng ngày... Thế cho mấy linh hồn ấy, con hảy để cho Cha nói mấy đều kính nhiệm của Cha cho con, và dùng mấy ngày trong đời con mà làm nên ích cho những kẻ ấy.

[illegible] hương hơi ! Josepha ! giữa mấy linh hồn [illegible] này, chẳng [illegible] sẽ nên mối [illegible] khổ cho Cha sao ? và biết thấy chúng nó vững vàng sao ? Đó, tiếng đau đớn rên siết sảy ra khỏi lòng Cha đó, tiếng khóc tiếng than Cha muốn sao cho những linh hồn ấy nghe thấu với ! ở con.

Phải, Cha đã thấy các sự ấy đang lúc Cha lập phép Thánh-Thể, và Cha [illegible]

*
* *

Sống [illegible] này đã đến rồi [illegible] con, [illegible] khi con phải con [illegible] Cha một đàng thì là con [illegible] Cha [illegible] không được một mình với mấy linh hồn hằng ngày. [illegible] Thể cho mấy linh hồn ấy, con hãy để cho Cha nói mấy điều kính nhiệm của Cha cho con và dâng mấy ngày trong đời con mà làm [illegible] ích cho những kẻ ấy.

[illegible] cũng nên mạnh [illegible] trong giữa mấy cơn khốn khó của chúng nó và mấy ý tốt ước ao của chúng nó thì sẽ an ủi Cha.

7 Mars

PHÉP THÁNH-THỂ
SỰ LẠ LÙNG VỀ LÒNG THƯƠNG
MÀ CHẲNG AI MÀNG TỚI

Bây giờ con hảy chép sự Lòng Cha lấy làm khốn cực đang giờ nầy, là giờ không còn cầm đặng ngọn lữa đang cháy trong Lòng Cha nữa, Cha đả bày sự lạ lùng nầy về Lòng yêu dấu Cha là Phép Thánh-Thể. Lúc ấy đang suy nghĩ các linh hồn đã được kén chọn, được nuôi mình bằng bánh Thiên-Chúa, thì Cha lại thấy những sự nguội lạnh của mấy linh hồn đã dưng mình cho

Chúa... mấy linh hồn thầy đạt đức làm mất Lòng Cha !... Cha thấy mấy linh hồn ấy, lần lần buôn mình theo thói quen, theo sự thỏn mõn, theo sự nhàm lờn và có khi đả tới nước để mình ra hư thân nguội lạnh lạc lẻo rồi !...

* * *

Nhưng vậy, Cha chờ đợi linh hồn nầy tại nơi Nhà tạm. Cha hết lòng ước ao cho linh hồn ấy đến, cho linh hồn ấy rước Cha, cho linh hồn ấy nói khó với Cha một cách tin cậy như bạn ngọc, cho linh hồn ấy bàn bạc với Cha cùng xin xỏ ơn nầy ơn nọ với Cha...

« Cha phán với linh hồn ấy : con hãy đến, con hãy nói khó với Cha về các công chuyện một cách phú thát

trọn hết cho Cha... Con hãy thiết ý lo đến mấy người tội lỗi... Con hãy dưng mình mà đền bồi phạt tạ... Con hãy quyết cùng Cha hôm nay con chẳng nở bỏ Cha một mình nữa... Đoạn con hãy coi lại, coi Lòng Cha chẳng còn ước mong về con đều chi nữa không, hầu con an ủi Lòng Cha... »

Đó là đều Cha sở cậy về linh hồn ấy cũng như về mấy linh hồn khác!... Song đang buổi rước Cha, linh hồn ấy vừa nói với Cha chừng một tiếng!... thì nó đà lạc đặc hối hã rồi, nó mê mệt rồi, hay là nó ra trái nghịch rồi... Mấy mối việc lo bá ban của nó làm cho nó hết tưởng tới chi nữa; gia đạo nó làm cho nó bắt xiếng xao, sự mạnh khỏe nó làm cho nó bắt lo lắng trước hết... Nó nguội lạnh, nó nhầm lờn, nó bắt trì hưởn chậm chạp mà giời gót...

« Có phải con rước Cha như vậy chăng ? Hởi linh hồn là linh hồn Cha đả kén đả chọn và lả linh hồn cả và đêm Cha đả chờ đả đợi một cách bức tức bởi lòng Yêu-dấu nó ».

Phãi, Cha đã chờ đợi nó hầu Cha nghỉ ngơi trong nó, và làm cho những đều áy náy cũa nó ra nhẹ nhàn... Cha đã sấm cho nó những ơn mới mẻ, mà chính mình nó không thèm ao ước mấy ơn ấy chúc nào ! Nó không xin đi gì cùng Cha. nó phàn nàn năn nỉ. mà chẳng kêu đến Cha chút nào ! Xem ra như thể nó đến là cho hoàn tấc một cái lễ phép vậy mà thôi, hay là theo thói quen vậy, vì tại không có một lỗi chi nặng nề cầm nó lại... Cái đó chẳng phải lòng kính mến mà hối hả giục thúc nó đâu. cũng chẳng phải tại sự ước ao thật muốn kết hiệp một cách thiết tình cùng Cha đâu. Không, linh hồn ấy chẳng có ân hậu

là đều Trái-Tim-Cha sở cậy bởi nó đâu !

***

Còn thầy cã kia ? Ồi ! biết nói làm sao, sự Cha trông đợi về mỗi một đấng trong bọn thầy cã .. Cha đã lấy phép tắc Cha mà mặc cho phô đấng ấy, hầu cho phô đấng ấy đặng giãi tội cho người ta. Cha vưng lời phò đấng ấy khiến Cha bởi trời mà xuống đất !... Cha phú Cha trong tay phò đấng ấy, mấy đấng ấy làm sao thì làm, đóng Cha trong Nhà-tạm thì đóng, đem Cha ra phân phát cho thiên hạ rước cũng mặc ý phô đấng ấy.

Cho mỗi một thầy cã, Cha đều nấy phú cho nhiều linh hồn, cho được nhờ lời các đấng ấy giãng dạy, nhờ

sự các đấng ấy khuyên lơn chĩ vẻ, mà nhứt là nhờ gương lành gương tốt, thì các ổng dẫn đàng chĩ nẻo cho con chiên mình noi theo trong đàng nhơn đức cùng đàng chơn thật.

Mà hết thẩy có đáp lại ơn kêu gọi nầy chăng ? Chẳng phải sao, có kẻ quên trách nhậm mà Sự Yêu dấu Cha cắt khiến cho mấy đấng ấy chăng ?

Ngày hôm nay tại Bàn thờ, thầy cã Cha sẽ biết thầm thĩ với Cha về mấy linh hồn mà Cha đả giao cho hay không ?... Có đền bồi phạt tạ về những đều mất lòng Cha đả lãnh, và là những đều thầy cã có phần Cha sở cậy thầy cã chăng ? Có xin sức mạnh đặng làm khẩm một cách thánh việc bổn phận mình chăng ?... Có xin sự sốt sắng làm việc rỗi linh hồn người ta chăng ?... Có xin sự cang dỏng mà tế lễ mình hôm nay hơn hôm qua chăng ?

Có cho Cha trót lòng yêu mến cũa thầy cã và Cha sẻ nghỉ ngơi được trong thầy cã ấy, như trong đệ tữ yêu dấu và thiết yếu cũa Cha chăng ?

Ôi ! đau đớn xót xa cho Lòng dạ Cha là thể nào ; đang khi Cha phãi ép mình mà nói rằng : « Những linh hồn thế gian phạm đứt tay và lát chơn Cha, và làm lấm láp mặt mày Cha. Còn mấy linh hồn Cha đã kén đả chọn, mấy bạn ngọc Cha, mấy thầy cả của Cha thì đánh vở và xé banh Trái-Tim Cha !... »

Đó là sự đau đớn Cha bị đâm phũng trong buỗi Tiệc-ly, lúc đó Cha thấy giữa 12 đệ-tữ của Cha, thì Tông-đồ thứ nhứt lại bất trung... rồi sau Tông đồ ấy, biết bao nhiêu người khác nữa trong trót mấy thế kỷ !... thiếu gì !...

***

Phép Thánh-Thể là phép bởi lòng yêu dấu Cha mà bày ra. Nó là sự sống và sức mạnh của những linh hồn, nó là thuốc linh nghiệm để chữa các sự yếu đuối, nó là cũa hành lý để đưa qua khỏi đời tạm nầy cho tới chốn đời đời.

Trong Phép ấy, kẻ tội lỗi gặp sự bằng an, linh hồn nguội lạnh gặp sự ôn hòa ấm áp làm cho nó tỉnh lại ; còn linh hồn trong sạch gặp được mật rất ngọt ngào và đồ ăn rất mỷ vị : những linh hồn sốt sắng thì gặp được sự an nhàn và giãm bớt những đều mơ ước cũa chúng nó ; còn những linh hồn thánh thì được cánh mà bay lên đến sự trọn lành.

Trong Phép Thánh-Thể nầy, những linh hồn đả dưng mình cho Chúa, thì đính chốn ở của nó tại đó, và sự yêu mến cùng mạng sống của nó nửa.

Tại đó, những linh hồn ấy sẻ tìm và sẻ gặp mẫu gương trọn lành thuộc về dâv thánh, dây có làm phép, là dây nối hiệp phô kẻ ấy cách thâm mật triếng trang với Bạn thiên Chúa của chúng nó.

Tại đó, những linh hồn ấy sẽ tìm và sẽ gặp mẫu gương trọn lành thuộc về đấy thánh, đấy có làm phép, là đấy nối hiệp phó kẻ ấy cách thân mật triềng trang với Bạn thiên Chúa của chúng nó.

lành lý để đưa qua khỏi đời đang mà cho tới chốn đời đời.

Trong Phép ấy, kẻ tội lỗi gặp sự bằng an, linh hồn nguội lạnh gặp sự ôn hòa ấm áp làm cho nó tỉnh lại ; còn linh hồn trong sạch gặp được mật rất ngọt ngào và đồ ăn rất mỹ vị ; những linh hồn sốt sắng thì gặp được sự an nhàn và giảm bớt những đều mơ ước của chúng nó ; còn những linh hồn thánh thì được cánh mà bay lên đến sự trọn lành.

Trong Phép Thánh-Thể này, những linh hồn đã dưng mình cho Chúa, thì định chốn ở của nó tại đó, và sự yêu mến cùng mạng sống của nó nữa.

12 Mars

GIÊTSÊMANI

Hởi Josefa, con hãy đến với Cha tại Giêtsêmani, thì linh hồn con đầy tâm tình sầu nảo cay đắng là đều đả dẫy tràng Lòng Cha...

***

Sau khi đã giãng dạy cho đoàn lũ rồi, đã chữa bịnh hoạn rồi, đã cho kẻ mù đặng thấy. kẽ chết sống lại... Sau khi đã sống trót ba năm giữa những Tông-đồ Cha, mà dạy dỗ phô kẽ ấy, và ký chú cho những kẻ ấy mối đạo lý của Cha. Sau hết Cha mới dạy

những Tông-đồ ấy bằng gương lành của Cha, cho chúng nó biết chịu khó với nhau, nên Cha rữa chơn cho chúng nó, và Cha làm cho Cha nên của ăn cho chúng nó nữa,

Giờ đã tới bây giờ, là giờ con Đức Chúa Trời làm người, Đấng Cứu Chuộc loài người, bỏng đổ Máu mình mà cho thế gian đặng sống. Vậy buổi đó Cha đã muốn đặt gối cầu nguyện hầu phú mình theo ý Đức Chúa Cha mọi đàng.

***

Ớ những linh hồn rất yêu dấu, chúng con hảy đến mà nghe về Mẫu-gương của chúng con, dầu cho bổn tánh chúng con công kít làm sao mặc tình, củng có một sự cần thiết mà thôi, là chúng con hảy cúi đầu vưng phục khiêm nhượng, mà phú mình cùng tế lễ mình cho Thánh ý Đức Chúa Trời,

Lại hảy học theo gương Người, là mỗi nhứt việc lớn lao, thì cứ sự đọc kinh cầu nguyện làm đầu, thì việc chi cũng đặng sống nhờ lời cầu nguyện : vì chưng trong sự đọc kinh cầu nguyện thì linh hồn được sức mạnh mà lước thắng trong những giờ gian nan khốn khó, và nhờ đó mà Đức Chúa Trời thông công với mình cùng nhủ bảo lại soi sáng, mà nhằm lúc đó linh hồn đâu có biết sự ấy bao giờ.

Cha lui vào trong Vườn Giếtsêma-ni, đó là vào nơi vắng vẻ thanh vắng. Hầu cho linh hồn tìm Đức Chúa Trời, biệt xa tiếng dứt lát om sòm trong mình mình chúc. Cho đặng gặp Đức Chúa Trời, thì bắt mấy tiếng tánh tự nhiên kêu nài phải làm thinh, nhiều khi nó hay chống trả nghịch tặc với ơn Chúa. Nó phải làm cho nín khe mấy lý lẻ của bụng yêu riêng mình, hay là của tính xác thịt mình, là giống

nghịch thù trong linh hồn không cho gặp Đức Chúa Trời.

Cha đem theo ba người trong đệ-tử Cha, đặng nhơn đó mà dạy dỗ chúng con, ở những linh hồn yêu dấu của Trái Tim Cha ; dạy cái gì ? Dạy ; ba quyền lực linh hồn chúng con đều phãi theo chúng con, và giúp chúng con trong khi cầu nguyện.

Trí nhớ chúng con phải nhớ lại những sự trọn lành cùng những ơn lành Chúa Trời chúng con : sự Người phép tắc, sự Người tốt lành, sự Người hay thương xót, cùng lòng Người yêu dấu chúng con. Sự ưa hảo cũa chúng con hay kiếm tìm những phương pháp mà đối đải lại với mấy sự lạ lùng Chúa đã ban đầy dẫy cho chúng con. Ý muốn chúng con phãi mạnh mẽ mà ước ao làm việc nhiều hơn và tốt hơn cho Chúa Dâng mình để làm việc cho

người ta đặng rỗi, làm việc tông đồ mõi nhọc, hay là ở lẳn lặn làm thinh, cùng cầu nguyện theo thữa phận hạ mình ở ẫn trong nơi niệm kín. Chớ chi cã thân con sấp mình khiêm nhượng cho xứng thữa phận vật thọ sinh trước mặt Đứng sanh thành mình. Và, đang khi thờ lạy mấy ý kiến Đức Chúa Trời sở định về chúng con, thì chúng con hãy vưng phục ý Chúa phân định mọi đàng chẵng dám sai chạy.

Đó, cũng như thể Cha đả dưng trót thân Cha, mà làm hoàn tấc Việc Cứu Chuộc thế gian !

Hởi ôi khốn khổ là dường nào ! Lúc Cha biết các giống hình khổ trong buổi thương khó của Cha tuông xuống trên Cha, nào mấy khoản bõ vạ cáo gian, mấy đều dễ duôi cười nhạo, mấy đòn mấy bọng, và mủ gai..., sự khát khạo... Thập ác ! Các sự đau đớn

chẳng những xóng róng trước con mắt Cha, mà lại xuông pha Trái Tim Cha nữa ! Vì chưng trong một lượt, Cha thấy hết những sự mất lòng, những tội nhỗ mọn, những tội lớn lao người ta sẻ phạm trong các đời. Cha thấy nó hết và Cha mặc nó ráo trên Thân Cha... Và Cha phãi sương lấy gánh nhục nhuốc nầy, mà ra chường mặt Cha, cũa Cha là Đấng chí thánh mà xin lượng thương xót cũa Người.

Lúc ấy Cha cũng biết tuông đỗ xuống trên đầu Cha. cơn thạnh nộ của một Chúa Trời, là đấng đã bị mất lòng và đang nỗi giận ; và Cha dâng minh như cũa cầm mà làm nguôi ngoai cơn nóng giận cũa Người

Song, đang hoằng hoại dưới khối tội nặng nề dường ấy. thì trong bỗn tánh người cũa Cha cũng bị cực lực ngặt nghèo và hấp hối gần chết, vậy

nên Cha mới xức hạng đỗ mồ hôi máu ra dầm dề !

Ớ mấy kẽ tội lỗi, là những kẻ làm cho Cha khốn khổ dường nầy... Máu nầy sẽ làm cho chúng con đặng rồi cùng đặng sống chăng ?... Có lẽ nào mà mồ hôi nầy, và mấy cơn ngặt mình cùng hấp hối nầy, mà ra vô ích vô trứ cho mấy linh hồn làm vậy chăng ?

Ớ Josefa, chúng ta ngừng lại đây hôm nay ; con hãy ở lại bên Cha, tại Giếtsêmani, và để cho Máu Cha tưới xuống và làm cho căn rễ sự nhõ nhít hèn mọn con nên mạnh mẻ.

nên Cha mới xức hàng đồ mồ hôi máu ra đầm đề !

Ở mấy kẻ tội lỗi là những kẻ làm cho Cha phải khổ đường này. Máu này sẽ làm cho chúng con đặng rỗi cùng đặng sống chăng ?... Có lẽ nào mồ hôi máu này, vào mấy con người mình cũng gặp hội này, mà ra vô ích vô trừ cho mấy đinh hôm nay, vậy chăng ?

Ở Jêsêra, chúng ta ngừng lại đây hôm nay ; con hãy ở lại bên Cha, tại Giêtsêmani, và để cho Máu Cha tưới xuống và làm cho căn rễ sự nhỏ nhít hèn mọn con nên mạnh mẽ.

13 Mars

ĐỨC CHÚA GIÊSU
GẶP TÔNG-ĐỒ MÌNH NGỦ

Hỡi Josefa, chúng ta hảy theo sư cầu nguyện của chúng ta : Con hãy đặt gối quì gần bên Cha, và khi con sẻ thấy Cha chơi vơi trong biễn thảm sầu, thì con hảy đi với Cha tìm ba đệ tữ Cha đã để xa xa một thí ngoài kia.

***

Cha đả chọn chúng nó, có ý cho chúng nó chia phần thảm não với Cha, cầu nguyện với Cha và có ý cho Cha nghỉ ngơi cận kề chúng nó . . Biết nói làm sao về sự Lòng Cha thốn thiết khi đi

kiếm chúng nó mà gặp chúng nó ngũ chinh chòng.

Ôi ! cực lòng Cha là dường nào, vì trơ trọi có một mình không được gởi thân cho người mình !

Biết bao nhiêu lần Lòng Cha đau đớn men tìm tới gần những linh hồn Lòng Cha thương mến, cho đặng chút an ủi, mà biết mấy lần Cha gặp phô chúng nó ngũ mê man...

Cha thử kêu chúng nó dậy, cho chúng nó tỉnh lại mà thôi nhửng đều đã tím lo trước.

Nhiều lần lắm, mấy linh hồn ấy trã lời với Cha, nếu chẳng trả lời bằng lời nói thì bằng việc làm mà rằng : « Tôi khổng được bây giờ... tôi có nhiều sự phãi làm... tôi mê mệt quá.. rán sức dậy không được đâu... tôi cần phãi nghỉ ngơi mà thôi ».

Chúc ấy Cha cũng nói ráng với linh hồn ấy một cách hiền từ mà rằng :

« Con đừng sợ tế lễ con cho Cha làm chi, Cha biết trọng thưỡng con về chuyện ấy. Con hảy đến một lác, đến chừng một giờ mà thôi, mà cầu nguyện với Cha : bây giờ là Cha cần con. Nếu con chuyền chệ, thì thành ra trể quá » và đi lại Cha cũng lảnh một câu trả lời như vậy mải !...

Ở linh hồn khốn nạn, con thức thối với Cha một giờ chẳng nồi sao ? Có khi chút nửa Cha sẻ đến, mà con không nghe Cha được nữa, bỡi vì phen nầy con sẽ ngũ mất !

Cha dâng cúng cho con ơn của Cha, mà ngặt trong giấc ngủ con, con lảnh không được ! Biết sau con có sức nồi mà chổi dậy chăng ? Có phẫi chăng sợ lâu ngày con tuyệt của ăn, rồi con sẻ ra yếu đuối mà ra khỏi cơn liệt nhược mê mẫn như vầy chẵng nồi chăng !

Có nhiều linh hồn bi chết thình lình bất cập, đang khi ngủ mê man !... Như

vậy thì làm sao... mấy linh hồn như vậy chổi dậy ở đâu ?...

Ở những linh hồn yêu dấu, Cha muốn tỏ ra nữa cho chúng con biết : tìm kiếm sự an ũi nơi vật thọ sinh là đều vô ích vô trứ là thể nào ! Nhiều khi nó cũng mắc ngũ. Chúc ấy ta không gặp gần nó gì hết, có một cái là thêm cực khổ, thêm đắng cay mà thôi ; bởi chúng nó không đáp lại theo sự ta trông đợi, theo sự ta yêu cầu đâu.

***

Tái lại sự cầu nguyện của Cha hồi đó ; Cha sấp mình một bận nữa, Cha thờ lạy Đức Chúa Cha và xin Người giúp sức. Cha không nói với Người rằng : « *Lạy Đức Chúa Trời* » song rằng : « *Lạy Cha Tôi* ». Đó là hễ khi nào lòng con đau đớn hơn thì con cũng phải kêu Đức Chúa Trời là Cha con. Con hảy nài xin Người phù giúp con, con hảy bày

tỏ cho Người mấy đều khốn cực con...
mấy cơn con bắt sợ hãi, và, bởi tiếng đau đớn con kêu vang, làm cho Người nhớ lại con là con cái của Người. Con hãy nói với Người xác con đả mỏn rồi... lòng con đả nghẹt ngòi hòng chết, linh hồn con xem ra đả từng trãi sự đổ mồ hôi máu là gì rồi... Con hãy nguyện cùng Người một cách tin cậy, và hãy chờ đợi nhứt nhứt mỗi sự đều bởi Người là Cha con. Chính mình Người chúc sẻ an ủi con trong cơn gian nan con chịu, hay là cơn khốn khó mấy linh hồn nấy phú cho con phãi vươn vấn. Người chúc sẽ ban cho con sức cần kíp mà trãi qua cơn gian nan khốn khó.

***

Linh hồn Cha đả buồn sầu cùng ngã lòng thì chớ, lại còn hòng chịu một cơn áo não hòng chết nửa, phải nhẹp dưới mối vô tình bạc ngải ác nghiệp

đè nặng lấy Cha : Vì chưng, dầu mà máu rướm ra nơi các lỗ chưn lông Cha và thoát chúc tuôn chảy ra nơi các vít tích Cha, thì cũng có nhiều linh hồn sẩy mất, còn một số kẽ khác rất lớn lao thì làm mất lòng Cha... còn mấy tốp khác thì chẳng hề nhìn biết Cha... Nhưng vậy Cha cũng đỗ Máu Cha ra vì hết mỗi một linh hồn, và mấy Công-nghiệp của Cha, thì Cha cũng dâng cho hết thảy... Máu Chúa Trời ! Công nghiệp vô cùng !... mà vô ích cho biết là bao nhiêu linh hồn dường ấy ! .

Nầy là chén đắng Cha đã thọ lảnh mà uống cho đến rốt cặn !

Cha làm như vậy ở mấy linh hồn yêu dấu, là có ý dạy chúng con : hễ khi đụng sự khốn khó thì chớ có thụt lui dừng bước.

Đừng có tưởng nó là đều vô ích, dầu cho chúng con không thấy cái

cùng nó sau sẻ ra thể nào : Một ngày kia chúng con sẻ hái trái nó.

Hôm nay chúng con hảy bắt lý đoán chúng con qui phụt, và hãy để cho thánh Ý Đức Chúa Trời thong thả mà hành sự trong chúng con, Cho Cha thì Cha không muốn lui lại, cùng trốn lánh, dầu biết ở đó, tại trong Vườn ấy, mấy kẻ nghịch của Cha sẻ hòng bắt Cha, thì cha cũng ở lại đó mà thôi.

***

Ta ngày mai sẻ cứ theo. Con hảy ở lại như ý Cha sắp đặt, hầu Cha gặp con tỉnh thức khi nào Cha có cần con.

14 Mars

SỰ GIUDÀ NỘP

Sau khi nhờ thiên thần của Cha, Cha sai đến mà làm cho Cha vững tâm lại, thì Cha thấy Giudà là một trong mười hai Tông-đồ xăm xăm tới ; lại kéo theo nó một tốp quân là kẻ phải tra tay bắt Cha.

Chúng nó xách dây, cầm hèo, cầm đá hầu thộp Cha mà trói Cha.

Cha chồi dậy, và Cha xâm xúi tới gần, Cha phán cùng chúng nó rằng : « Chúng bay đi tìm ai ? »

Chúc ấy, Giudà, choàn tay trên lưng Cha, mà ôm Cha !... Ã, Giudà, mầy

làm gì vậy, nhơn sau mầy hôn Thầy làm vầy ?

*
* *

Biết là bao nhiêu linh hồn Cha chẳng nói được như vậy sao? « Chúng bay làm gì ? » Làm sao mà chúng bay nộp Tao bằng sự hôn hít như vầy ».

Hởi linh hồn là người Cha yêu dấu, con là kẻ tới mà rước Cha, con là kẻ nói đi nói lại với Cha sự con yêu mến Cha, mà vừa mới bỏ Cha thì con đã nộp Cha cho kẻ nghịch Cha rồi. . . Có vậy, con biết rõ sự ấy lắm, trong đám hội hàm ma con ben tới, có nhiều hon cá làm cho Cha phải vit tích ! Cha muốn nói, đó là mấy sự trò truyện mất lòng Cha, và con la kẻ mới rước Cha sớm mai nầy, và sẻ rước Cha ngày mai nửa, đó là lúc con mất sự trắng trẽo quí trọng bởi ơn Cha ban cho dường ấy ! . . .

Con sẻ đeo đuổi theo việc nầy nữa chăng, là mối làm cho hai bàn tay con ra đen điều ? Con không dè sao ? Chẳng phải là con chiếm được địa vị nầy một cách nên dâu, chẳng phải con nhắc mình lên bậc nầy và con làm cho con nên vẽn vang một cách nên đâu !

Con theo gương Giudà : con ôm xoát Cha một hai hồi, hết sức một đôi giờ, rồi chính mình con cho khẩu hiệu ra dấu cho kẻ nghịch Cha nhìn đặng Cha mà bắt Cha !

Chẳng nhửng con trói Cha, và con ném đá Cha, chẳng nhửng tại sự thiết nghĩa nầy là điều buộc trói con mà thôi, song con là cớ cho một linh hồn khác trói Cha và ném đá Cha như con vậy !

Làm sao mà con nộp Cha cách ấy ? Con là kẽ quen biết Cha và trong nhiều dịp lắm, con khoe khoan con là đức hạnh là người biết thương yêu ? Mấy việc ấy, thật thì được nên công trọng,

song hẵn thật nó ra là đi gì ? nó là một cái màng che đậy tánh hư nết xấu con mà chớ.

Ớ linh hồn rất yêu dấu, làm sao mà con để tình tư dục nầy lôi kéo con tới nước làm vầy ? . . . Cha không đòi con cứu lấy con cho thoát nó đâu, vì cái đó không phải trong quyền con đâu ; song đòi con phải chiến trận với nó mà thôi. Mấy đều vui sướng trong một dây lát là đều nó sắp bày ra cho con : dường như ba chục đồng bạc, vì bạc đó mà Giudà bán Cha, và làm cho con phải mất linh hồn mà thôi.

Biết là bao nhiêu linh hồn đã bán Cha rồi, và sẽ bán Cha nửa, vì giá hèn hạ : là một đều vui chơi trong một giây lát, vì một sự sung sướng chóng qua chóng hết.

Ôi ! hởi nhửng linh hồn khốn nạn. . . Chúng con kiếm tìm ai ? . . . Phải Cha chăng ? . . . Giêsu đây là kẻ chúng con quen biết, là kẽ chúng con yêu mến,

là kẻ chúng con đả làm một lời giao kết đời đời với Người !

Chúng con hãy để Cha nói với chúng con lời nầy : Chúng con hãy thức và cầu nguryện ! Phải, chúng con hảy chiến trận đừng thôi, và chớ hề để mấy sự nghiên chìu của mình về đàng trái làm thành ra thói quen trong mình chúng con.

Cỏ trong đồng trong ruộng phải phát mỗi năm, và năng phát nửa trong mỗi một mùa.

Phải cày đất, phải làm cho nó ra tốt, và phải nhổ cỏ xấu luôn chẳng khi đừng.

Cũng vậy, linh hồn phải siêng năng từng túc và dựng chỗi dậy cách mạnh mẽ mấy tánh nghiên chìu về đàng trái của mình.

Chúng con đừng tưởng một linh hồn nào mà bán Tao, là tại một lỗi nặng mà nó sẩy vào trong đàng loạn hàng thất thứ xấu xa đâu. Điều ấy cũng xãy tới được

một hai khi, song không mấy thuở đâu. Mấy cuộc sa ngả nặng nề ghe phen bởi tại sự một chút một đỉnh mà xảy ra : hoặc bởi một sự vui chơi nhỏ nhỏ vậy, hoặc bởi một lúc yếu đuối, hay là một sự ưng lòng, có khi là đều nên : song ít hảm mình, một đều toại lòng phỉ chí vốn đều phải lẽ, song là đều không xứng đáng cho mình.

Các sự ấy dủ nhựt dủ tăng, mà mình không ngăn ngừa thủ thế, linh hồn ra đui mù một khi một ít, ơn Chúa ít có lấn lướt được, còn tình tư dục thì mạnh mẽ một ngày một hơn, sau hết nó thắng trận !...

Ôi ! buồn bực thay cho Lòng dạ một Chúa Trời, là đấng thương mến linh hồn người ta vô cùng, đang khi thấy một số đông đảo lớn lao dường ấy chạy tuôn tới vực thẳm sâu, mà không hay không ngờ !

15 Mars

MẤY KEO NỘP NHỎ NHỎ CỦA MẤY LINH HỒN ĐÃ ĐƯỢC CHỌN

Ớ Josefa, Cha đã nói với con rồi, làm sao mấy linh hồn làm mất lòng Cha nặng nề thì nó làm kẽ nghịch thù của Cha !

Khí giái chúng nó dùng mà làm nghịch cùng cha là tội của chúng nó.

Hôm nay Cha sẻ nói với con chẳng phải về mấy cuộc sa ngã lớn lao mà thôi. Cũng co nhiều linh hồn vốn là mấy linh hồn đã được chọn, mà nhầm chúng nó nộp Cha, và giái nạp Cha, tại nhửng lỗi chúng nó quen phạm,

mấy tánh nết nghiên chìu về đàng trái mà không chống trả, mấy lần nhượng thua chút đỉnh tính không hay hẩm dẹp mình, mấy lần phô kẽ ấy thiếu đức yêu người... Lại nếu sự mất lòng cùng sự bạc ơn bội nghỉa làm xốn xan cho Trái-Tim Cha luôn, thì biết cực lực hơn nữa là thể nào, khi mấy đều ấy tuôn đến bởi mấy linh hồn thiết yếu của Cha !...

Nhưng vậy, có nhiều kẽ khác được đền bồi và an ũi Cha : Phải chúc, ở nhửng linh hồn là kẻ Cha đã chọn mà làm chốn nghĩ ngơi của Cha, và nên cảnh vườn khoái lạc của Cha. Cha đợi sự thiết yếu cùng sự niềm nở bởi lòng kính mến nơi chúng con hơn là phía kẻ khác.

Phần chúng con là thuốc thơm mà rịt vít tích Cha cho lành lẻ ; phần chúng con lau chùi mặt mày Cha đang lấm láp xấu hình xấu dạng ; phần

chúng con, lo giúp Cha đặng ban sự sáng cho mấy linh hồn mù quán trong đàng tối tăm ban đêm, chúng nó thộp Cha và trói Cha mà dẫn Cha đi chịu chết

Chúng con đừng bỏ Cha một mình. Hãy thức và hãy đến vì kẽ nghịch Cha kia cà !

*
* *

Khi quân lính xông tới mà bắt Cha, Cha phán cùng chúng nó rằng ; « Nầy là Tao ». Nầy là tiếng Cha lập lại cho linh hồn nào mà gần thua cơn cám dỗ : « Nầy là Tao ». Phải, Nầy Tao đây ! Cũng còn thì giờ. Cha sẵng lòng tha thứ cho con, nếu con muốn. Chúc ấy không phải là con trói Cha bởi tội lỗi đâu, song là Cha xiềng con trong những mối giây thương yêu của Cha mà chớ. Con hãy đến, Cha là Đấng thương yêu con, Cha chạnh lòng thương xót sự yếu

đuối của con, và Cha trông đợi mộ
cách nóng nảy mà rước con vào ha
cánh tay Cha. Hỏi ôi! thua buồn l
chừng nào, đang khi thở than với mấ
linh hồn như vậy, mà còn gặp chún
nó đương trói Cha mà dẫn đi giết
Thiệt tức tối biết là chừng nào.

***

Nhưng giờ đã tới rồi, sự tế lễ Cha
phải thi hành cho trọn... và, đang kh
cho phép lính trán thong thả, Cha ph
mình một cách hiền lành, khác thể mộ
con chiên con vậy.

Tức thì chúng nó kéo lôi Cha tớ
nhà Cai-pha là nơi Cha đã chịu cườ
nhạo cùng dể duôi, cùng tại đó, mộ
đứa đầy tớ bạt cho Cha một bạt ta
đầu hết !...

Cái bạt tai thứ nhứt nầy ! Con hã
hiểu cho rỏ, ớ Josefa, nó có làm ch

Cha đau đớn hơn roi vọt trong trận xĩ đòn chăng ? Không, song, trong phát bạc tai đầu hết đây, Cha thấy cái tội trọng đầu hết của bấy linh hồn đã sống cho tới khi ấy trong ơn của Cha...

Tội trọng đầu hết của phô kẽ ấy !... Là đường mở ra cho bao nhiêu tội khác ! Biết bao nhiêu linh hồn kéo nhau dò dọc theo gương nầy mà thẵng tới sự hiểm nghèo... có khi tới sự khốn nạn chúc : là sự chết trong tội lỗi !

***

Mai chúng ta sẽ cứ thêm. Đang đợi, thì con cã ngày hảy cầu nguyện, hầu cho nhiều linh hồn hiểu cái đường chúng nó theo đó, đem chúng nó tới đâu là đâu.

16 Mars

SỰ THÁNH PHÊRÔ CHỐI

Con cứ chép cho những linh hồn nhờ với.

Mấy Tông-đồ Cha đã đành bỏ Cha ! Còn Phêrô thì bởi sự tọc mạch niếu kéo nó, nên nó ẩn núp theo giữa đoàn tôi tớ.

Xung quanh Cha, thì đầy tin nguyên chứng gian dối đang bỗ vạ cáo gian đều kia nỗi nọ, mà nung đốt cơn giận của mấy quan xét gian ngược.

Họ gọi Cha là thằng giục dân làm loạn, là đứa phạm ngày thứ bảy, là tiên tri giả. Và bọn đầy tớ bởi nghe cáo gian

làm rầy thì nổi hành hun, la lối om sòm và hâm he Cha.

***

Vậy chúng con ở đâu, hởi mấy Tông-đồ và mấy đệ tữ là chứng kiến trong đời Cha, chứng kiến nhửng đều Cha dạy dỗ, cùng nhửng phép lạ Cha làm ?

Thương hởi ! Trong hết thảy nhửng kẻ mà Cha có phép trông đợi sự chúng nó tỏ ra lòng mến thương Cha một ít hơi chi, thì chẳng có một ai có mặt đó mà binh bồ Cha !

Cha có một mình thoi lỏi, còn lính tráng thì nó vây phủ Cha tư bề, chẳng khác gì hùm sói hầm hầm táp nuốt !

Hết thảy quân ấy hành hà Cha. . . một đứa thì đánh Cha trên mặt, đứa khác thì khạc phung nước miếng dơ dáy trên mình Cha, còn có đứa khác chê cười nhạo báng Cha ! . . .

Còn, đang khi Lòng Cha phú mình
ịu các giống hình khổ nầy, thì Phêrô
kẽ Cha đặt lên làm đầu cai quãn Hội-
ánh. . . Phêrô là kẽ một it giờ trước
i hứa theo Cha cho tới chết. . . Phêrô
kẻ có dịp tiện mà làm chứng về Cha,
ra vừa nghe hỏi một câu đơn sơ, thì
n căn chối Cha một lần thứ nhứt !...
ồi cũng một câu hỏi ấy hỏi lại một
ın nửa, thì Phêrô phát kinh khiếp,
ıt thề bướn quả quyết mình chẳng hề
› biết Người ấy chút nào ! . . .

Ôi ! hởi Phêrô, Con thề không biết
hầy Con sao ? . . . Chẳng nhửng Con
ề đều ấy, mà một phen thứ ba nửa,
ɔn rủa sã quái gở mà trả lời một bận
ıư vậy nửa ! . . .

Ớ những linh hồn đả được chọn !...
ang khi thế gian chổi dậy nghịch cùng
ɔa, và đang khi ấy Cha xây lại phía
ấy người được ân huệ riêng của Cha,
ì gặp tinh nguyên những sự bỏ bơ và

từ nan chối dài mà thôi. . . thì chúng Con có biết lòng Cha đau đớn và chua xót là thế nào chăng ? . . .

Cho chúng Con, củng cho Phêrô, Cha than thở rằng : « Sao chúng Con không nhớ tới mấy đều Cha bấy lâu đả chứng tỏ lòng yêu dấu chúng Con. . . mấy dây buộc chúng Con lại với Cha ở đây, mấy lời hứa lập đi lập lại biết mấy lần, quyết ở trung tín cùng Cha, và binh bổ Cha cho tới chết, nào mấy cái đó ở đâu ! . . .

Ví bằng chúng con yếu đuối, chúng Con run sợ, thì chúng con đừng tin cậy chúng Con làm chi ; song hảy chạy tới cùng Cha, Cha sẽ nưng đở chúng con !

Ồi ! chúng con là kẻ sống giửa trăm sự nguy hiểm đang bố vi. . . chúng con hãy sợ, đừng liều mình trong dịp hiểm nghèo. Phải chi Phêrô không đánh liu theo sự tọc mạch vô lối của mình, thì có đâu Phêrô sa ngả làm vậy !

Còn chúng con là kẻ làm việc trong vườn nho Cha, nếu có dịp chi, như cuộc vui sướng người phàm gian niếu kéo chúng con đến việc chi bất cầu : thì chúng con hảy trốn lánh. Còn hề khi đức vưng lời, sự sốt sắng làm cho danh Cha cả sáng, cùng phần rồi linh hồn người ta dạy chúng con đều chi : thì chúng con chớ sợ : Cha sẻ binh vực chúng con, và chúng con sẻ trãi qua cơn hiểm nguy một cách thắng trận chẳng sai.

Đang khi linh trán điệu dẫn Cha đến chốn ngục tù, Cha liết thấy Phêrô ở giữa đoàn lủ, thì con mắt Cha chăm ngó nó... Nó ngó nhìn Cha và khóc lóc tội nó một cách đắng cay !...

Vậy Cha củng ngó nhìn linh hồn tội lỗi cũng một cách ấy. Song nó... có nhìn ngó Cha không?... Và hai cái ngó nhìn đó có gặp nhau luôn chăng ?... Thương hởi ! biết ghe phen là thể nào, cái dòm ngó của Cha kiếm tìm cái ngó nhìn

cũa nó, song vô ích ! Linh hồn ấy chẵng thấy Cha đâu.. Cha kêu tên nó nữa, mà nó củng không thèm trả lời... Cha gởi sư hoạn nạn cho nó đặng kêu nó dậy, mà nó củng không thèm dậy ra khỏi giấc ngủ mê của nó !

Ớ những linh hồn yêu dấu, nếu chúng con chẳng ngó lên Trời nữa, thì chúng con ở đời nầy chẳng khác chi vật vô tri giác, cứ lom khom trên mặt đất luôn. Chúng con hảy cất đầu lên Quê-hương đang chờ đợi chúng con, và chúng con hảy tìm kiếm Đức Chúa Trời. Thì chúng con sẻ gặp cặp mắt Chúa nhìn ngó con luôn, và, trong sự Ngó Nhìn của Chúa, con sẻ gặp đặng sự bình an, cùng sự sống nửa, ớ con.

17 Mars

ĐỨC CHÚA GIÊSU TRONG TÙ

Con hãy nghĩ xem Cha trong tù, ở đó Cha qua hết một phần lớn trong đêm. Quân lính tới nhạo báng Cha, nó hiệp lời nói nó với việc làm, xô đẩy Cha và thay phiên nhau đánh khảo Cha.

Sau hết nó nhàm lờn mỏi mệt Cha, thì chúng nó bỏ Cha một mình, bị cột trói trong một chỗ ướt ác và tối tăm, ở trong đó, Cha ngồi trên một hòn đá, Thân Cha nhứt nhối phải lạnh lẽo căm căm.

***

Ở đây chúng ta hảy sánh ngục tù với Nhà-Tạm và nhứt là, với lòng dạ của những kẻ rước Cha.

Trong ngục, Cha sang qua có một phần đêm mà thôi. Còn trông Nhà-Tạm... biết là bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm ?...

Trong ngục, Cha bị kẽ nghịch nhạo bán và bị hất hưởng, còn trong Nhà-Tạm nhiều khi Cha củng bị mấy kẽ gọi mình là bạn hữu Cha, củng nhạo bán cùng hất hưởng Cha như vậy nữa !

Trong ngục tù, Cha chịu lạnh lẽo và buồn ngủ, nhịn đói nhịn khát, đau đớn nhứt nhối cùng xấu hổ thẹn thuồng, hiêu quạnh và bỗ bợ !...

Lại Cha củng thấy trong suốt qua các đời, hết thảy mấy Nhà-Tạm là nơi Cha thiếu chỗ đục bởi lòng yêu mến,

mấy cái lòng người lạnh lạt lẽo trong một số lớn, làm cho Xác Cha bị thương tích cùng teo héo, cũng như hòn đá cứng cát và lạnh lẻo trong tù vậy.

Biết bao nhiêu lần, Cha khao khát sự yêu mến và đói khát mấy linh hồn ? Biết là mấy ngày rồi Cha chẳng phải chờ đợi linh hồn kia viếng thăm Cha cùng rước Cha sao ? Biết bao nhiêu đêm Cha ngóng trông nó đến mà làm cho Cha giảm khát ? Nhiều khi nữa, Cha đói khát những linh hồn nọ... Thèm sự trung tín chúng nó, thèm sự rộng rải chúng nó.. mà chúng nó, sẽ biết làm cho sự đói Thiên Chúa giảm xuống chăng ? Và trong mấy cơn làm cho bổn tánh chúng nó phải đau đớn hung, thì chúng nó có biết nói với Cha như vầy chăng : « Mà chính cái đó sẽ an ủi cho giảm lòng phiền của

Chúa... cho có bạn với Chúa trong lúc hiêu quạnh ».

Chúc ấy, chúng nó hiệp làm một cùng Cha, chẳng khác chi chúng nó chịu sự cực nầy trong lúc bằng an vậy ! Chẳng khác chi linh hồn nó đã hóa ra mạnh mẻ, và Lòng Cha được an ủi trong cơn đau đớn nó vậy ! . . .

Trong tù, Cha bị lợp những đều mắc cở hổ người, vì sấp lính tráng nó xổ ra nhiều lời ý tà tục tiểu phạm ám thượng đến Cha, hiểu và sự mắc cở hỗ ngươi nầy càng gia tăng hơn nữa, là khi Cha nhớ tới mấy tiếng nói giống như vậy, một ngày kia bởi những môi miệng rất yêu dấu mà rơi xuống !

Khi tay mấy quân lính bạt tai, đấm cú, hành hà thân xác Cha, thì Cha thấy Cha bị đánh bị vã bởi mấy linh hồn rước Cha, mà chẳng ăn năn trong

lòng dơ dáy cũa chúng nó, và chúng nó khỉa trên Cha những cú những đấm bởi những tội chúng nó quen sa phạm....

Đang khi Cha gượng gạo chỗi dậy, thì chúng nó để cha té xuống, bị xiềng buộc trói không còn sức lực gì nữa, chúc ấy Cha thấy sang qua trước mắt Cha, mấy linh hồn là kẻ dùng lòi tói bạc ơn bội nghĩa cũa nó mà lôi kéo Cha xuống đất, và làm cho Cha phãi xấu phãi hổ lại nữa, nó kéo sự hiêu quạnh cũa Cha ra đài đầm đuộc nữa.

***

Ở mấy linh hồn yêu dấu, chúng con hãy ngó nhìn Bạn chúng con trong tù! Chúng con hãy suy nghĩ người trong cã đêm đau đớn nầy... và chúng con hãy coi cơn điến đãy cũa Người kéo

dài ra trong sự quạnh hiu trong bấy nhiêu Nhà-tạm, và trong sự nguội lạnh lạt lẽo trong bấy nhiêu linh hồn ! Chúng con có muốn cho Cha một cái chứng tri về lòng thương hại thương xót chăng ? Chúng con hãy mở lòng chúng con cho Cha đặng Cha làm cái ngục tù của Cha ở đó..

Chúng con hãy lấy xít thẳng lòng yêu mến của chúng con mà buộc trói Cha.

Chúng con hảy dùng những sự niềm nở chúng con mà bao bọc Cha.

Chúng con hãy lấy lòng quảng đại chúng con mà giãn bớt cơn đói khát Cha.

Chúng con hảy cho Cha uống bằng sự sốt sắn của chúng con. Chúng con hảy lấy sự bậu bạn trung tín mà an ủi Cha trong cơn Cha buồn rầu, và trong lúc Cha bơ vơ tấc tưởi.

Chúng con hãy lấy sự trong sạch và tánh ý ngay lành mà bôi tẫy cơn xấu hỗ đau đớn của Cha !

Nếu chúng con muốn cho Cha nghỉ ngơi trong chúng con, thì chúng con hãy dẹp cho êm cuộc hỗn độn mấy tình tư dục chúng con, như vậy Cha sẻ nghỉ yên trong sự lặng lẻ trong linh hồn chúng con. Chúc ấy chúng con sẻ nghe tiếng Cha thốt với chúng con một cách dịu dàng rằng : « Ớ bạn ngọc Tao ! Chẳng hề nào mà con sẻ tiết sự con sẻ tế lể cho Cha đâu : con đã gìn giữ Cha trong cái tủ lòng con một cách cẩn thận và một cách triếu mến ; Cha sẻ nên phần thưởng con vô chừng vô hạng !... Con đã nên sự nghỉ ngơi cũa Cha, thì Cha cũng sẻ nên sự nghỉ ngơi cũa con đời đời kiếp kiếp ».

20 Mars

ƠN KÊU GỌI MÀ HỌC ĐÒI BẮT CHƯỚC ĐẤNG TÙ PHẠM THIÊN CHÚA

Con hãy nghe nữa : mấy đều Lòng Cha ao ước.

Sự nghĩ tới mấy linh hồn được ơn ban mà giỏi theo gót Cha, làm cho Cha ra tiêu hao bởi lòng Yêu dấu chúng nó.

Trong mấy giờ ở trong tù, Cha xem coi mấy linh hồn ấy đang bắt chước Cha. Phô kẻ ấy học hành cùng Cha, chẳng những sự nhịn nhục chịu khó, ở yên nín lặng trong khi lảnh

cơn gian nan khốn khó, cùng khi chịu cười chê nhạo báng, song những kẻ ấy còn thương yêu chính mình mấy người bắt bớ mình nữa.

Mấy linh hồn ấy giỏi theo Cha đến đỗi phú trót mình cho phô kẻ ấy nữa, cũng như Cha phú dâng mình Cha cùng tế lễ Cha cho những kẻ hậu đãi Cha như thế... Sự xem thấy làm vậy nung đốt trong lòng Cha ngọn lửa ước ao, là đều làm tiêu hao Trái-Tim Cha, bởi muốn làm cho trọn theo ý Đức Chúa Trời. Và đang khi một mình thon von ở giửa bấy cơn đau đớn, song hằng hiệp cùng Đức Chúa Cha một cách bền chặc triếng trang, Cha dưng Cha mà đền bồi sửa lại sự Vạn hiền Người.

***

Ớ những linh hồn tu trì, chúng con đang ở trong cái tù chúng con đã chọn bởi lòng yêu mến, và nhiều khi chúng con ra dường như là đồ vô dụng cùng hiểm nguy cho con mắt người ta... thì chúng con chớ sợ làm chi.

Trong nơi thanh vắn nầy và trong mấy giờ đau đớn, chúng con hãy để mặc thế gian la lối nghịch với chúng con. Chớ chi lòng chúng con kết hiệp một cách bền chặc hết sức với Đức Chúa Trời, là mối yêu mến của chúng con có một, và đền bồi sự Vinh hiển của Đức Chúa Trời đã ra nhục nhuốc bởi bấy nhiêu tội lỗi người ta !

Mấy linh hồn ấy giới theo Cha đến

đờn, song hằng hiệp cùng Đức Chúa Cha một cách bền chặc triếng trang. Cha dứng Cha mà đền bồi sửa lại sự Vạn hiền Người.

21 Mars

NƯỚC MÌNH CHẲNG PHẢI Ở DƯỚI THẾ GIAN NẦY ĐÂU

Qua sáng bữa sau, Caipha ra lịnh phải nạp Cha cho Phi-la-tồ là người phải lên án tữ Cha !

Philatồ tra vấn Cha gắt gao lắm, trông cậy gặp cớ nào mà kết án, song, không gặp đặng cớ chi hết ; tức thì trong lương tâm Philatồ mới sực nhớ sự trái phép công bình nó hỏng phạm là một đều rất nặng nề lắm.

Tức thì cho rảnh khỏi lên án Cha, thì nói dạy giải Cha đến Herode.

Philatô là hình bóng chỉ mấy linh hồn bị lúng túng giữa ơn xui giục và cơn dấy động phía tình tư dục, rồi thì chúng nó mù quán và xui theo bề lo sợ, tại sự kính nể người ta, tại sợ thiên hạ lấy mình làm chê cười ; cùng tại yêu mình thới quá, nên lần lần bỏ qua không đếm xỉa ơn Chúa xui giục nó

***

Philatô cơ vấn đều kia đều nọ, mà Cha không trả lời gì hết ; song khi quan ấy hỏi Cha đều nầy : « Ông phải là Vua dân Giudêu chăng ? » Chúc ấy Cha tỏ mặt nghiêm trang và đầy phận phân giải mà rằng : « Nhà quan nói phải : Minh là vua ; song nước Minh chẳng phải thuộc về thế gian nầy đâu ? »

Linh hồn phải trả lời như vậy đang

khi nó có dịp lảnh cách can đảm sự cực khổ, hay là sự khiêm nhượng hạ mình, dầu mà nó dể bề trốn khỏi mấy sự ấy : « Không, Nước Minh không phải thuộc về thế gian nầy : » Bởi đó Minh không thèm cậy thế thần người dương thế hộ vực đâu Cha về Quê thật của Cha. Mà đang lúc đợi chờ, thì Cha sẻ làm tròn phần trách nhậm Cha một cách quản đại, không kể chi tới cuộc thế gian đàm luận xét đoán làm chi. . Đều hệ trọng là đừng tấn lên trong sự yêu chuộng mình làm chi, song phải theo tiếng ơn trên mà thôi, dầu mà tánh tự nhiên năn nỉ ỷ ôi. Nếu tôi làm một mình không nổi, tôi sẻ đi tìm kiếm sự tiếp cứu và xin tính toan, vì chúng tôi biết nhiều khi sự yêu riêng mình và tình tư dục, chong chèo làm cho tôi ra đui mù đặng đánh ép tôi vào nẻo dữ !

Cũng nội một bữa.

TẠI ĐỀN HERODE

Ấy vậy Philatô dạy dẫn Cha đến trước mặt Herode. Vua nầy là người xấu xa tìm kiếm một sự mà thôi, là cho thỏa lòng mình cầu vui, theo tánh hư nết xấu của mình. Vừa thấy Cha đến hầu tòa của mình, thì vua ấy mừng rở, trông cậy sẻ đặng giải khuây nhờ mấy lời Cha sẻ nói cùng mấy phép lạ Cha sẻ làm chăng.

***

Ớ những linh hồn yêu dấu, chúng con hãy xét sự xua đuổi. Cha bị trước

mặt người xấu xa đủ các tính nết xấu như vầy, nào sự suy nghỉ của nó, nào mấy câu nó tra vấn, cùng bộ tịch cùng cách vùng vẫy nó làm cho Cha phải xấu phải hỗ vô hồi là ngằn nào ai kể cho xiết !

Ớ linh hồn trong sạch và trinh đồng, chúng con hảy đến vây xung quanh mà binh vực Bạn thiết chúng con !...

Herode trông đợi Cha trả lời theo mấy câu hỏi châm chít nhạo báng của nó, song Cha chẳng hề nhít môi chút nào ; và trước mặt nó Cha thủ sự làm thinh nín lặng thẩm sâu.

Sự làm thinh ấy là đều làm chứng bổn tước Cha, vì chưng mấy lời tục tiểu của đứa xấu xa ấy, không đáng đối qua đáp lại với lời của Cha là lời rất thanh rất sạch...

Trong buổi đó, Lòng Cha hiệp một

cách chí thiết cùng Đức Chúa Cha ở trên trời.

Sự ao ước ban phát cho những linh hồn cho tới giọt máu sau hết của Cha, làm cho Cha phải tiêu hao mòn mỗi. Cha nhớ tới các linh hồn là kẻ một ngày kia sẻ theo Cha, và nhờ gương Cha và sự rộng rải của Cha mà chiếm đặng chúng nó, sự nhớ tới làm vậy làm cho Cha cháy lửa yêu thương chúng nó quá bội. Chẳng những Cha toại lòng phĩ chí đang buổi chịu tra vấn ghê sợ nầy, mà lại Cha ước ao chạy tới chịu khổ hình Thập giá cho mau nữa.

Cha để cho họ cầm Cha như là một đứa điên cuồn, và nó mặc cho Cha một cái áo trắng là dấu khinh dễ nhạo cười, Cha chịu nó đem giải Cha lại cho Philatô giữa tiếng đoàn lũ la lối om sòm.

mặt người xấu xa đủ các tính nết xấu như vậy, nào sự suy nghĩ của nó, [illegible]

[illegible]

Ở linh hồn trong sạch và trinh đông, [illegible]

[illegible]

Trong buổi đó, Lòng Cha hiệp một

Cũng bữa ấy.

SỰ PHILATÔ PHÚ MẶC QUÂN LÍNH TẤN ĐÒN

Con hảy coi người nhát nhúa ấy sợ hãi và bối rối cho tới mực nào ! Nó không biết làm gì về Cha, và có ý thữ coi sự giận dữ dân tình có êm được không, thì nó ra lịnh phải tấn đòn Cha.

***

Philatô là hình bóng chĩ linh hồn thiếu sự cang dỏng mà bứt phá cách mạnh mẽ với mấy khi thế gian, hay là bỗn tánh riêng, đèo bòng đòi làm vầy làm khác. Thế vì theo tiếng

lương tâm, thì nó chặt đứt rể sự chống cự là đều nó biết lớn lên trong nó, nó chịu thua khi thì nết vụt chạc một chút, khi thì đều khác... nó thuận tình toa rập với sự phỉ chí hưng tâm nhẹ nhẹ, khi thì nó hàng đầu hết một phần, chịu thua tình tư dục nò đòi, và, đang khi đó nó xét nó không có từ chối ơn hết trọi thì thôi, nó lấy làm an tâm về mình có ăn ở cách nữa chừng phân hai đó.

Cha nói với linh hồn nầy một tiếng mà thôi : « Là con cũng như Philatồ, con bỗ Cha cho Cha chịu đòn !... Hôm nay con mới bước có một bước nầy, mai con sẻ đi xa hơn. . Con tưởng con chận lại như vậy trớn kéo trớn lôi của tánh tự nhiên con được sao ?...

Té ra chẳng khõi bao lâu nó đòi hơn nữa, và nếu con chịu thua nó tròng dịp nhỏ mọn, thì bề gì con cũng

chịu thua trong cơn cám dỗ, hễ khi cơn cám dỗ đã hóa ra mạnh, tại mấy lần con nhượng địa chịu thua, và mấy phen con nhúc nhác bần rùng đó.

***

Bây giờ hãy coi, ớ mấy linh hồn yêu dấu cũa Trái-tim Cha, làm sao Cha để nó dẫn Cha đi một cách hiền lành, như một con chiên con, tới chốn khổ hình hỗ thẹn và chịu đòn bọng dữ dằn làm vậy ?

Trên Xác Cha đã đầy dẫy vít tích chồng chặp, và đả mê mệt hết sức hết hơi, mà quân xữ tù còn lấy roi mây roi dóc mà quứt đập Cha tưng bừng một cách dữ tợn. Chúng nó đánh Cha một cách hung bạo quá dử, đến đỗi các xương hóc Cha đều rúng động hết... biết bao nhiêu vít tích

rách nát thân Cha !... Những tấm thịt nát Chúa Trời của Cha bay theo mấy ngọn roi... Máu tuông ra dầm dề khắp các phần thân thể của Cha, và rốt lại, Cha không còn là hình tượng người ta nữa ! Ôi ! lẻ nào chúng con nhìn Cha đặng trong biển đau đớn nầy, mà lòng chúng con chẳng động tình thương xót sao ?

Cha không trông quân xữ Cha thương xót làm chi, Cha một trông phía chúng con mà thôi, ớ các con yêu dấu ôi !

Chúng con hãy chiêm nghiệm mấy thương tích Cha, và hãy coi có một người nào mà đã chịu khốn khổ như Cha làm vậy, đặng tỏ ra lòng yêu dấu của mình chăng ?

22 Mars

ĐỨC CHÚA GIÈSU CHỊU ĐỘI MŨ GAI, CÙNG CHỊU ĐÃI NHƯ VUA MÀ CƯỜI NHẠO

Khi mấy người dữ tợn nầy đã bải hoải hai cánh tay, vì đập đánh Cha hết sức rồi, thì chúng nó đóng vào đầu Cha một mũ kết bằng gai nhọn, đoạn chúng nó kéo đi sấp hàng trước mặt cha mà nhạo rằng : « Vua đa, chúng ta chào mầy !...»

Đoạn lũ thì nhạo bán, tốp thì đánh trên đầu Cha, và mỗi một đứa thêm sự đau đớn mới vào mấy sự đau đớn đã làm cho Xác Cha mõn yếu rồi.

Chúng con hãy xét, làm sao mà Cha muốn dùng mão gai Cha, mà đền bồi những tội kiêu ngạo của mấy linh hồn để mình làm tôi sự kính trượng của thế gian, và lấy sự yêu chuộng mình làm một sự trọng vọng vô hồi!

Cha cho phép nhứt là cho người ta đội mủ gai cho Cha, làm cho Đầu Cha nhứt nhối một cách dữ dằn, hầu nhờ sự hạ mình tự ý như vầy, mà đền bồi mấy sự chống cượng cùng mấy ý lý quấc kiêu lãnh, của mấy linh hồn quày quả bỏ đường Cha đả ký chú cho nó, mà nó đoán là đều chẳng xứng cái giá trị của nó cùng đứng bậc của nó. Hề khi nào Ý Đức Chúa Trời đã phân định rồi, thì không có đường nào là hèn hạ là thấp thỏi đâu.

Vô ích, chúng con thữ thì sẽ thấy mình gạt mình chúc, nếu chúng con

chọn cái đường nào khác cho mình, và nếu đang khi theo ý riêng mình mà tưởng là làm theo ý Đức Chúa Trời thì là phỉnh mình chúc !...

Chúng con chẳng hề nào mà gặp sự vui mừng cùng sự bình an đâu : hai đều ấy là gồm trong sự làm cho trọn thánh Ý Đức Chúa Trời mà chớ, và ở trong sự vưng phục cho trọn niềm y theo các đều thánh Ý Chúa đòi chúng con mà thôi.

***

Đây, Cha nói với người hòng nhứt định lập cái đời của mình, đang khi nó suy đi nghỉ lại và xem xét mấy đều lòng nó sở mộ.

Có khi trong bà nầy hay là trong ông kia là kẻ nó muốn kết hiệp, nó gặp mấy nền tãng chắc chắn của một

đứng bậc có đạo và đức hạnh, việc bổn phận quen làm cùng mấy nhơn đức thuộc về trong gia đạo, gộp chung lại thì thấy cần kíp cho lòng mình lắm...

Song sự dối trá cùng tính kiêu ngạo lần lần làm cho trí khôn nó ra tối tăm một khi một ít chăng ?... Rồi nó để mình bị một sự ao ước thèm khát muốn tỏ mày tỏ mặt, muốn giàu có, muốn sang trọng. nên nó sấp cật xây lưng cho thoát cái sự lòng nó chiếm chuộng hồi ban đầu, đoạn nó mới kiếm nơi khác một người nào nữa, là kẻ đối đải khá hơn với cái bụng tham kín đáo của nó!.. Ôi ! mù quán là thể nào, và khờ dại là dường bao. Không ! Cha sẻ nói với người ấy, con chẳng hề nào sẻ gặp phước lộc trong thế gian nầy đâu. Và có khi Chúa đành để sau khi chúng con bị đặt để trong một cơn hiểm nghèo to tác thể

ấy rồi, thì chúng con lại gặp củng vậy trong nơi khác nữa mà chớ.

***

Đây Cha nói nữa với mấy linh hồn Cha kêu gọi đến bậc trọn lành.

Năng gặp biết bao nhiêu đều lầm lạc giã ngộ trong mấy linh hồn hay nói mình đã sẳn lòng làm theo Ý Chúa mọi đàng, mà chúng nó đóng phũng vào Đầu Cha những mủi gai nơi mủ gai Cha !...

Hẳn thật, có nhiều linh hồn Cha ước ao cho Cha. Cha, hồi nầy đang biết mặt mày chúng nó, và đang yêu dấu chúng nó, củng như xưa nay Cha đã biết cùng đã yêu mến chúng nó vậy, Cha níu kéo chúng nó qua phía mà Sự khôn ngoan Cha đã sấm sanh cho chúng nó mọi phương pháp rất chắc chắn cho đặng tới bậc nên thánh.

Đó là Cha khuôi mở Trái-Tim Cha ra cho chúng nó, nhờ đó những linh hồn ấy sẻ cho Cha sự kính mến nhiều hơn... và lại nhiều linh hồn hơn nữa !

Song, bị gạt to là thể nào, khi mấy linh hồn ấy ra mù ra đui rồi, bởi một sự kiêu ngạo kín nhiệm hay là một sự tham lam thô hèn, làm cho trí khôn chúng nó đầy những sự tưởng lo vô ích, và cái cùng sau hết là sấp cật xây lưng bước trái ra khỏi cái đàng bởi Lòng yêu đấu mà Cha đã chỉ cho nó.

Ở mấy linh hồn là kẽ Cha đã kén đã chọn, nhơn sao chúng con tưởng làm theo ý Cha, đang khi chúng con chống cượng với ơn Cha kêu gọi, tại bởi sự con kiêu hãnh mà từ chối không thèm theo cái đàng, là cái đàng Lòng thương yêu Cha lôi kéo chúng con tới ?

23 Mars.

BARABA ĐƯỢC CHUỘNG HƠN ĐỨC CHÚA GIÊSU

Ớ Josefa, chúng ta cứ làm cho mấy linh hồn hiểu : làm sao mà có nhiều người trong những linh hồn ấy, để cho mấy ý cậy mình kiêu ngạo gạt gẫm mình đặng làm vậy ?

***

Ấy vậy, khi đã đội mũ gai và mặc một áo đỏ rồi, thì lũ lính dẫn Cha tới Philatô. Bởi nó không thấy tội tình nào trong Cha mà đáng gia hình phạt, thì Philatô lại tra hỏi Cha một phen nữa nó hỏi Cha làm sao, biết nó có

mọi quyền phép trên Cha, mà sao Cha không trã lời cho nó đi gì hết ?

Chúc ấy, Cha không làm thinh nữa, Cha nói cùng quan ấy rằng : « Nhà quan không có phép gì hết, nếu Trên-Trời không ban cho Nhà-quan ; song phãi cho lời Kinh-Thánh nên ứng nghiệm ».

Đoạn Cha phú mình cho Đức Chúa Cha, Cha đóng môi Cha lại một phen nữa.

Philatô phát bối rối, vì tại bà vợ nó nhủ bão nó, nó lúng túng không biết liệu phương nào ; phần thì bị lương tâm cắn rứt ; phần thì sợ sệt, vì thấy dân sự trở nghịch với mình, túng bề nó kiếm thế làm sao cho đặng cứu Cha. Nó mới bày tõ Cha cho đoàn lũ dân sự xem hình thù Cha đáng thương xót làm vậy, rồi nó tính tha Cha cho rồi ; còn thế cho Cha, thì nó

lên án Baraba là đứa trộm cướp có danh. Song đoàn lũ dân sự la lên rập một tiếng rằng : «Nó phải chết ! Chúng tôi muốn Nó phải chết, còn Baraba thì tha !...»

***

Chúng con là kẽ mến thương Cha, chúng con hảy coi làm sao, mà chúng nó sánh Cha với một đứa tội ác làm vậy ?... Làm sao mà chúng nó hạ Cha xuống dưới khỏi bậc xấu xa trong phàm nhơn làm vậy ?... Chúng con hãy nghe tiếng la lối điên cuồn chúng nó ó lên ngịch cùng Cha, mà xin xữ tữ Cha.

Đã hay Cha chẳng trốn sự nhục nhả nầy, mà lại Cha cam lòng ôm nó vì lòng yêu dấu chúng con, mà lại cho đặng dạy dỗ chúng con cho biết lòng yêu dấu nầy chẳng những dẫn Cha tới sự

chết ! . . . mà lại tới sự chết một cách rất nhục nhuốc là dường nào !...

Nhưng mà chúng con chớ tưởng tánh người ta cũa Cha không biết sự nghịch ý và sự đau đớn đâu. Đã vậy mà lại Cha lại muốn biết các sự gì con sẽ mắc phãi, bầu cho gương Cha thêm sức cho chúng con nên mạnh mẻ, hầu khi tới giờ thì chúng con biết phãi tế lễ các sự nghịch ý làm sao, khi nêm về sự thánh Ý Đức Chúa Trời muốn.

***

Ở đây, Cha trở lại mấy linh hồn Cha đã nói bữa hôm qua... mấy linh hồn ấy đã được kêu gọi tới bậc trọn lành, mà nó cải cọ với ơn Cha ; nó thấy đàng khiêm nhượng hạ minh Cha tõ ra cho chúng nó thì chúng nó liền tháo lui, chúng nó sợ thế gian đoán vầy kia, và chúng nó đặt đề tài năng

chúng nó làm trên trước, cho tới nỗi chúng nó lấy mình nếu ở chỗ khác thì có ích cho sự làm tôi Cha hơn, và làm sáng danh Cha hơn.

Cho mấy linh hồn ấy thì Cha trả lời rằng : « Khi Cha phải sanh ra bởi cha mẹ khó khăn hèn hạ.. trong chuồng lừa chuồng bò... xa xứ sở Cha và xa nhà xa cửa Cha... trong mùa khốn khó hơn hết trong năm, nhằm giờ lạnh lẻo hơn hết trong đêm... Mà Cha đâu có ngại, đâu có từ chối chút nào.

Ba mươi năm đúng đắng, Cha sống trong những việc làm rắc rối cùng tối tăm trong một cái xưởng thợ thầy, từng chịu sự bạc bẽo hay là khinh khi của mấy chủ mà cha Tao là Thánh Giuse làm công... Cha chẳng nại giúp đỡ mẹ Tao, trong những việc hèn hạ và tịch mạc trong cửa nhà nghèo khó của mình.. Nhưng Cha

chẳng phải là không thạo nghề nhỗ nhoi thợ mộc đâu, Cha là Đấng hồi mới nên mười hai tuổi, thì Cha đả dạy dỗ những bậc Tấn-sỉ trong Đền thánh! Song làm vậy là tại Ý Đức Chúa Cha muốn, và bởi đó nên phương thế làm cho Người đặng sáng danh lắm.

Khi Cha lìa Nazareth mà khởi việc ra giãng đạo, lúc đó Cha làm được lắm cho thiên hạ ai nấy nhìn biết Cha tức thì, là đấng Messia, là con Đức Chúa Trời, cho người ta kính chuộng Cha, cùng châm chĩ nghe mấy đều Cha giảng dạy; nhưng vậy Cha không có làm cái đó, bởi vì Cha chủ tâm muốn một đều mà thôi, là theo thánh ý Đức Chúa Cha trong hết mọi sự mà chớ.

Và khi đến giờ chịu nạn, giữa sự dữ tợn những người nầy, giữa cơn dề duôi những kẻ khác, lớp thì những người cũa Cha bõ Cha, phần thì đoàn

lũ bạc ngãi... trãi qua cơn tữ vì đạo cho thân xác Cha nói không cùng ; và những đều nghịch tặc cho linh hồn Cha vô hồi, chúng con hảy coi làm sao mà Cha còn yêu mến hơn nữa, sẳn lòng ngữa tay ôm lấy Ý Đức Chúa Cha ở trên trời sở định.

Củng vậy, khi nào chúng con phãi trãi qua các hồi tánh tự nhiên của chúng con chống bán, và các cuộc nghịch thù cũa thế gian, thì chúng con hãy phục thánh ý Đức Chúa Trời một cách đại đãm, chúc ấy sẽ tới kỳ kết hiệp cùng Người cách triếng trang bền chặc, thì chúng con sẻ nếm những sự dịu dàng nói không cùng.

***

Đều Cha đã nói cho mấy linh hồn bị mấy cơn nghịch ý cái đời ăn ở thấp hèn và khuất tịch thì Cha củng

lập lại đều ấy cho mấy linh hồn là kẻ đả được kêu gọi qua thế khác, là liều mạng sống mình mà giúp đở thế gian ; song phô kẻ ấy lại ham qua bề ăn ở vắng vẽ và ưa những việc làm khuất tịch tối tăm.

Ớ những linh hồn yêu dấu ! Sự phước lộc và sự trọn lành của chúng con chẳng có ở tại tự theo mấy sự ưa hạp, và mấy tánh nghiên chiều của con đâu ; cũng chẳng phải ở tại sự sống rở ràng ai ai đều biết, hay là sống tịch mạc không ai hay, cũng chẳng phải tại dùng tài năng hay là giấu tài năng là sự con đã lãnh đâu...

Song tại một đều nầy mà thôi, là chúng con, lấy lòng kính mến mà ôm lấy thánh ý Đức-Chúa-Trời, trong một sự in rập một cách trọn lành theo như thánh ý Chúa đòi con, cho đặng sáng

danh Chúa cùng sự nên thánh của con mà thôi.

***

Hôm nay đủ rồi ớ Josefa, mai chúng ta sẻ cứ nữa ; con hãy kính mến và vui lòng mà ôm lấy thánh ý Cha, bởi vì, trong hết mọi sự, là nó sẽ phóng đường chỉ nẻo cho con trong sự yêu-mến !

[illegible]
đã được kêu gọi qua thế khác, là liều mạng sống mình mà giúp đỡ thế gian ; song phó kẻ ấy lại ham qua bề ăn ở [illegible] thuật [illegible]

Ở những linh hồn yêu dấu ! Sự phước lộc và sự trọn lành của chúng con chẳng có ở tại tự theo mấy sự ra hạp, và mấy tánh nghiên chiều của con đâu ; cũng chẳng phải ở tại sự sống rở ràng ai ai đều biết, hay là sống tịch mạc không ai hay, cũng chẳng phải tại [illegible] tài năng hay là giấu tài năng là sự con đã lãnh đâu...

Song tại một đều nầy mà thôi, là chúng con, lấy lòng kính mến mà ôm lấy thánh ý Đức-Chúa-Trời, trong một sự in rập một cách trọn lành theo như thánh ý Chúa đòi con, cho đặng sống

27 *Mars*

ĐỨC CHÚA GIÊSU BỊ KẾT ÁN TỬ

Con hãy gẫm suy một hồi sự tử đạo trong Trái-tim-Cha, là Trái-tim dịu mềm yểu điệu dể biết động lắm, khi thấy Baraba được chọn hơn mình.

***

Khi ấy Cha nhớ lại ghe phen Mẹ nưng niu Cha, khi Người ấp yêu Cha trên Trái-tim Người ; nhớ mấy hồi mệt nhọc Cha nuôi Cha cam bụng chịu vì Cha, nhớ mấy sự lo lắng người tuôn ra cho Cha...

Cha ngó lại mấy ơn lành Cha đã đổ ra một cách rộng rãi là dường nào trên dân bất nhơn bạc ngãi nầy : nào là cho kẻ đui đặng thấy, kẻ đau ốm bịnh hoạn đặng mạnh lành, kẻ yếu đuối đặng dùng thân thể cũa nó. . . đoàn lũ được nuôi no nê trên rừng rú. . . kẻ chết đặng hồi dương sống lại. . . Mà bây giờ đây Cha ra thân khốn nạn, nên đồ chúng ghét đến đỗi chẳng hề nào có người như Cha vậy đâu. . . và bị lên án tữ như một đứa trộm cướp bá láp hư hèn ! Philatồ đả đọc án rồi !

Ớ mấy linh hồn yêu dấu, chúng con hãy chăm chĩ đến sự đau lòng xót dạ Cha dường nào ! . . .

Củng một ngày ấy.

SỰ GIUĐÀ NGÃ LÒNG

I

Sau khi Giudà nộp Cha tại vườn Òliva rồi, thì nó đi băng xiêng băng nai và đào tị ẩn ảnh ; không khỏa lấp đặng tiếng lương tâm nó hằng kêu trách, hằng cáo nài mấy tội phạm sự thánh rất gớm ghê của nó mới phạm. Và vừa khi án tử Cha mới rao lên thấu tới tai nó, thì nó phú mình vào sự ngã lòng trông cậy rất nên kinh khũng mà thắt cổ mình mà chết khốn nạn !

Ai mà hiểu đặng nỗi sự đau đớn dữ dằn cùng thảm sầu trong Lòng Cha là thể nào ! Đang khi Cha thấy nó gieo mình xuống sự hư mất đời đời ; linh

hồn nầy là kẽ đã ở hơn bấy nhiêu ngày tại trường sự yêu thương của Cha... linh hồn nầy đã học hành đạo lý của Cha, đã lảnh bài vở của Cha, và đã ghe phen nghe sự thứ tha các giống tội nặng nề bởi Môi Miệng Cha mà rơi xuống!

Thương ôi! hởi Giudà, làm sao mà con không thèm tới sấp mình dưới chơn Cha, bầu cho Cha cũng tha thứ cho con như vậy? Ví bằng con không dám tới gần Cha bởi sợ những kẻ vây xung quanh Cha nó làm hung quá, thì ít nữa là con ngó nhìn Cha một cái!... Thì con sẻ gặp cặp mắt Cha tức thì liền... Nó đã sửng nhìn xem trên con bặt bặt ớ con!

***

Ớ chúng con là kẽ đã trầm luân trong đàng dữ, bất kỳ mau hay là lâu chúng con đã sống mà lạc lài đèo tị

nay nơi nọ mai xứ kia, bởi cớ tội lỗi nặng nề của con... nếu tội lỗi là nố con mắc phải, làm cho lòng chúng con ra cứng cỏi mù quán... nếu cho đặng thỏa một tình tư dục nầy hay là tình tư dục khác, mà chúng con phải sa xuống trong sự hư từ loạn lạc. Ôi! khi ấy nhửng căn cớ cùng những đồng lỏa tội lỗi chúng con đều bỏ chúng con, và linh hồn chúng con sẻ hồi tâm tủy lại số phận mình, lúc ấy con chớ để sự ngã lòng rũn chí soán lấy chúng con!

Dẫu còn một hơi thở, sống một chút xíu trong mình người ta, thì cũng được chạy tới lòng nhơn từ hay thương xót, và xin ơn tha thứ được lắm ó con.

Dẫu chúng con còn tơ trẽ, dầu những gương xấu cả đời chúng con làm cho chúng con phải hạ sang trước mặt thế gian đang xét đoán thể nầy thể nọ, thì chúng con chớ sợ làm chi! Dẫu

cho người thế có đều có chuyện mà khinh khi chúng con đi nửa, cầm chúng con là đồ tội lỗi khốn nạn, dèm chê phỉ báng chúng con, cùng bỗ bợ chúng con, thì Chúa Trời con, Người không muốn cho linh hồn chúng con, nên bồi cho ngọn lửa hõa ngục nung đốt chút nào ! Chúa một muốn hết lòng cho chúng con đến gần Người đặng Người thứ tha cho chúng con mà chớ.

Nếu chúng con không dám nói lời gì với Người, thì chúng con hảy để sự thở than sự than thỡ bởi lòng chúng con bay lên tới Người, và tức thì liền. chúng con sẻ gặp Tay Người tốt lành dường ấy, là một tay Cha nhơn hậu dường ấy, giơ ra mà dắc chúng con tới nguồn ơn tha thứ và tới mạch sống đời đời.

Nếu chúng con tình nguyện sống trong sự bất trung bất hiếu, hay là sự hẩn hờ trót một phần lớn trong đời

con, mà rũi, thình lình gần tới mức đời đời, nên sự ngã lòng trông cậy liền thộp lấy chúng con, và quyết đóng con mắt chúng con lại mãi kíp.

Ôi ! Chúng con đừng để chúng con bị lầm bị gạt !... Chúng con hảy nghe đều nầy cho kỷ : là dầu cho mạng sống chúng con còn có một giây nữa mà thôi, nhằm đó là còn thì tha thứ : trong một giây đó chúng con được chuộc lại sự sống đời đời của con.

Nếu mà cã đời chúng con sang qua trong sự dốt nát, hay la trong sự lầm lạc, nếu chính mình chúng con đã nên căn nên cớ các sự dử cho người ta, cho xã-hội, hay là cho nhà dòng nhà phước nào, và nếu, nhờ một dèo dắc nào bất câu, mà chúng con sau hết mới biết được sự mình đả lầm lạc, thì chớ chi sự nặng nề của tội lổi chúng con và của sự dữ chúng con, là mối chúng con đả nên vật dụng mà làm ra nó, dầu cho

nặng nề là bao lăm mặc dầu, cũng chẳng da diệc chúng con nồi ! Song chớ chi linh hồn chúng con thốn thiết ăn năn hết sức, phóng mình vào trong một vực cậy trông, và chạy nhào đến Đấng hằng chờ đợi chúng con chẳng khi đừng mà tha thứ cho chúng con !

***

Cũng vậy, cho linh hồn trong mấy năm đầu thì trung tín mà giữ luật Cha, song lần lần nguội lạnh lạt lẻo bởi thời ăn ớ tiện dễ...

Xảy tới một cơn day động mạnh làm cho nó chỗi dậy : chúc ấy đời sống nó ra như vô ích vô lối, trống bộc cho sự đời đời.

Ma quĩ dùng sự ganh gồ hỏa ngục mà xáp trận với nó trăm phương ngàn cách... làm cho linh hồn ấy chìm đắm trong sự ngã lòng, sự rũn chí và sự

buồn rầu... ma quỉ nó tô nó giồi lồi của linh hồn ấy cho ra lớn, rồi sau hết, nó thấy linh hồn ấy vào cơn sợ hải và sự ngã lòng rủn chí !...

Ở linh hồn là kẽ thuộc về của Cha, con đừng nghe lời đứa thù nghịch hung ác ấy làm chi... Song vừa khi ơn Cha tuông động tới con, truớc khi gầy trận chúc, thì con hảy chạy đến cùng Trái-Tim Cha. Con hãy xin Trái-Tim Cha đổ một giọt máu của Cha trên con : Con hãy chạy tới Cha, vì chưng, con biết Cha ở nơi nào ; ẫn trong cái màng thuộc về đức tin... Con hãy dỡ cái màng ấy mà nói với Cha một cách cả lòng trông cậy, tỏ nhửng sự khốn nạn và những sự sa ngả của con. Con hảy nghe lời Cha một cách cung kính, và con chớ sợ đi gì về sự đã qua : Trái-Tim Cha đã nhận nó chìm vào trong lượng sóng Thương xót cùng Lòng yêu mến. Mấy lỗi con là lẽ làm cho con lạ mình

khiêm nhượng, và làm cho công nghiệp con nên lớn lao hơn, và nếu con muốn cho Cha được chứng tỏ về lòng kính mến của con, thì con hảy sở cậy sự tha thứ của Cha, và hãy tin tội lỗi con không hề nào mà lớn hơn sự nhơn từ thương xót Cha đâu, vì chưng nó là vô cùng vô tận mà chớ.

***

Ớ Josefa, con hãy ẩn lại trong vực Thương yêu của Cha, và con hảy cầu nguyện cho mấy linh hồn khác hầu cho chúng nó để mình thấu vào trong mấy tâm tình ấy nửa.

26 Mars, thứ hai tuần thánh.

TRẦY LÊN NÚI CALAVARIÔ

Chúng ta hãy cứ nữa, hỡi Josefa, và con hãy theo Cha trẩy lên đàng núi Calavariô, Vai vác thánh giá nặng nề.

Đang khi sự hư mất đời đời của Giudà làm cho trái-tim Cha chìm trong một vực rầu buồn chua xót, thì mấy quân xử tù nào có nao núng chi tới sự đau đớn của Cha, vai Cha thì đã trầy trụa mà chúng nó còn khiêng để lên một cây thập giá cứng cát và nặng nề, trên cây ấy là nơi Cha toan làm cho hoàn tất sự mầu nhiệm chuộc tội cho thế gian.

Hãy nhìn xem Cha, ớ các thiên thần trên Trời !... Hãy coi Đấng Tạo-sanh

các sự lạ lùng ở dưới thế nầy, Chúa-Trời là đấng các vị thần thánh trên trời hằng thờ phượng liên liên, trẫy bộ lên đàng đến núi Calavariô lưng vát một cây thánh, là cây dược chúc lành, là cây hòng rước hơi thở sau hết của Người!

Hảy gẫm xem Cha với, ớ mấy linh hồn muốn nên kẻ bắt chước Cha cách trung tín: Xác Cha tan nát bởi bấy cơn khão lược, bước đi gượng gạo chẳng còn sức lực, nhuốc mồ hôi cùng máu. Xác Cha chịu đau đớn nhứt nhối mà chẳng ai thương xót đến sự đau đớn của con Người!

Đoàn lũ đông đắng kéo theo Cha, mà chẳng có người nào thương xót đến Cha, hết thảy vây xung quanh dường như muôn sói hầm hầm nuốc sống mồi nó vậy!...

Cha mê mệt quá dường ấy, phần thì Thánh-giá nặng nề thể ấy, đến đổi nửa

đàng Cha ngã xuống yếu nhược lắm. . . vậy mà chúng con coi : mấy người bất nhơn ấy nó dựng Cha chỗi dậy một cách bất nhơn lắm ! kẻ thì nắm cánh tay mà kéo dậy, đứa thì nắm áo mà trì lôi, phần thì áo đã dính vào mọi nơi vít tích... Thằng nầy nắm cổ Cha... Thằng khác thì ngoai tóc. . . tốp khác thì đấm cú và co chơn đá Cha nửa... Thánh giá ngã sấp trên mình Cha, sức nặng nên đè nhẹp Cha xuống đất !

Mặt mày Cha thì xể xài rách nát, Máu Cha lộn với cát với bụi, làm tối hai con mắt Cha, và dính đầy mặt thánh Cha. Thiệt Cha là một vật rất khốn nạn hơn hết ở dưới đất nầy.

[illegible]

Đoàn lũ đông [illegible] chẳng có người nào thương xót đến Cha, hết thảy vây xung quanh đường như muôn sói hăm hăm nuốc sống mồi nó vậy!...

Cha mê mệt quá đường ấy, phần thì Thánh-giá nặng nề thể ấy, đến đỗi nằm

Cũng một ngày ấy.

GẶP RẤT THÁNH NỮ ĐỒNG TRINH

Rấn tới với Cha một thí nửa, thì con sẽ gặp bà Mẹ rất thánh của Cha, Trái-tim Người bị đâm xé bởi sự đau đớn.

Người đến đón Cha, làm vậy về hai lẻ nầy : trước hết là cho đặng nhờ sự xem thấy Chúa-trời mình, đặng lấy sức mạnh

*
* *

Chúng con hảy suy sự tữ đạo của hai Lòng nầy là thể nào ! Về phần Mẹ của Cha, sự Người thương mến trên hết mọi sự là Con mình : Ấy vậy Mẹ của Cha không cho Cha đặng sự an ủi

nào sốt. Vả chăng Người biết, sự thấy Người một cái thì càng làm cực lòng cực trí cho Cha thêm nửa mà chớ !

Về phần Cha, thì sự Cha yêu mến hơn hết dưới thế gian nầy, là Mẹ của Cha ! Và chẳng những Cha không được an ủi Người, mà lại sự Người thấy Cha ra thân đáng thương xót làm vầy, thì đâm thâu qua lòng Người một mủi đau đớn củng như Cha vậy.

Vì chưng, nếu Cha chịu sự chết trong Xác Cha, thì Mẹ của Cha chịu sự ấy trong Trái-tim Người. Thương bởi ! hai con mắt Mẹ của Cha nhìn chỉ ngay Cha, còn hai con mắt Cha châm xem trên Người ! Mà chẳng một lời gì thốt ra nổi, song biết bao nhiêu điều hai Trái-tim Mẹ con Cha nói với nhau trong sự ngó nhìn trăng trẻo cực lực hòa hai !

***

Phải, Mẹ cũa Cha đều có ứng trực đũ hết trong các khoản hình khổ trong giờ Thương khó Cha, vì bởi Chúa Trời soi cho trí Người thấy đủ hết. Một ít môn đệ Cha dầu đứng xa bởi sợ Giu-dêu, song củng tìm tởi hỏi thăm hỏi mót sự chi xãy ra hầu về thưa lại cho Người hay... Vừa khi Người hay án tử Cha đã khép rồi, thì Người tốc theo mà gặp Cha, và Người chẳng bỏ Cha cho tới khi người ta đặt để Cha trong Huyệt đá.

[illegible]

Vì chưng, nếu Cha chịu sự chết trong Xác Cha, thì Mẹ của Cha chịu sự ấy trong Trái-tim Người. Thương bởi hai con mắt Mẹ của Cha nhìn chỉ ngay Cha, còn hai con mắt Cha chăm xem trên Người! Mà chẳng một lời gì thốt ra nổi, song biết bao nhiêu đều hai Trái-tim Mẹ con Cha nói với nhau trong sự ngó nhìn trăng trẻo cực lực hòa hai !

27 Mars, thứ ba tuần thánh.

SIMON CYRÊNÊÔ VÁC ĐỠ THÁNH GIÁ THEO SAU ĐỨC CHÚA GIÊSU

Hảy theo Cha, ở Josefa, trên con đường lên núi Calavariô là nơi đoàn lủ ùng ùng tấn tới!..

Mấy người gian ngược nầy, sợ thấy Cha chết trước khi tới nơi chăng, nên nó đồng lòng chạy kiếm một người vác đở thánh giá với Cha ; chúc ấy nó ép uồn đươc một người lối xung quanh đó tên là Simon...

Con hảy coi người ấy đàng sau Cha, giúp Cha mà vác thánh giá ; và trước hết con hảy xét hai điều nầy :

Người ấy, tuy có lòng tốt mặc dầu, nhưng mà là một người làm mướn kiếm tiền, vì chưng, tuy nó biệp đàng có bạn với Cha và sang sớt sự nặng thánh giá của Cha, mà nhằm nó là một người bị ép uỗn ; lại nửa khi nó mỏi mệt nó liền để phần nặng đè trên vai Cha hơn ; bởi vậy Cha còn té hai lần nửa dọc đàng.

Người nầy giúp vác thánh giá Cha có một phần mà thôi, chớ chẳng phải là trọn hết cả và cây thánh giá đâu.

Chúng ta hảy đến cái nghỉa bóng bởi hai sự tích nầy.

***

Có nhiều linh hồn đi theo sau Cha cũng vậy... Chắc chúng nó chịu giúp đỡ Cha mà vác Thánh Giá Cha ; song nó củng còn lo lắng kiếm tìm sự an ủi sự nghỉ ngơi... Nhiều người chịu tới sau

lưng Cha, là bởi có ý đó mà nó ôm lấy đàng ăn ở trọn lành ; song chúng nó không thèm dứt bỏ mối lợi riêng mình là đều trong nhiều khi là sự lo thứ nhứt của chúng nó.

Chúng nó cũng lao chao, và hễ khi lấy làm nặng quá thì để thánh giá Cha té xuống. Mấy linh hồn ấy kiếm nhửng phương cách nào cho đặng chịu khó ít chừng nào thì là hay chừng nấy, nó so đo sự chí tình của nó từ chút từ đỉnh, nên hễ khi nào nó trốn lánh sự hạ mình khiêm nhượng hay là sự mệt mỏi đặng thì nó trốn. Và đang khi chúng nó nhớ và tiếc hùi hụi sự chúng nó đã bỏ, rồi chúng nó thử lo kiếm cho đặng nhửng sự tiện nầy hay là nhửng đều toại chí khác.

Tắc một lời, có nhiều linh hồn tham lợi và ích kỷ thế ấy, đó, nó còn cho nó hơn là cho Cha, mà nó kể nó dặt mình theo dỏi Cha.

Chúng nó cam lòng chịu sự chi làm bất tiện cho nó, mà miễn là chúng nó bỏ không được thì mới chịu mà thôi... Chúng nó giúp đở Cha, mà đều vác một phần nhỗ mọn Thánh giá Cha mà thôi, và tuồng như thể cho đặng lập công cần kíp vừa đủ cho rồi mà thôi. Song trong sự đời đời, chúng nó sẽ thấy trên con đường chúng nó trải qua, thì chúng nó còn ở lại rốt sau xa là dường nào !

Phia khác nửa, có nhửng linh hồn, mà thứ nầy thiệt đông đảng : là kẽ ham hố phần rồi mình, song càng nong nã hơn nửa, bởi có lòng kính mến, vừa thấy sự Cha chịu cực chịu khồ vì chúng nó, thì chúng nó nhứt định theo Cha lên đàng núi Calavariô. Chúng nó ôm ấp đàng trọn lành và phú mình làm tôi Cha, chẳng phải là cho đặng vác một phần Thánh giá Cha mà thôi đâu ; song là cho đặng sương lấy trọn hết ! Phô kẻ ấy chí mấm một đều nầy

mà thôi : là để cho Cha nghỉ êm và được an ủi. Nhơn vì sự ấy chúng nó dưng mình cho đặng làm hết các sự theo ý Cha mọi đàng mà chớ.

Những kẻ ấy không tưởng tới phần thưởng hay là công nghiệp cho chúng nó phải bao nhiêu, củng chẳng lo đến sự mệt mỏi hay là sự khó nhọc sẽ bởi đó mà ra.

Những kẻ ấy có một ý nầy mà thôi, là chứng miêng cho Cha biết cái lòng yêu dấu của chúng nó, và cho dặng an ủi Lòng Cha mà thôi.

Nếu Thánh-giá Cha ứng ra dưới hình bịnh hoạn ; nếu nó ẩn núp dưới một sở việc nào nghịch sự ưa thích, hay là ít hạp với tài năng phô kẻ ấy ; nếu nó che đậy thể diện nó bằng sự quên sót của mấy đấng bề trên, hay là bằng sự công kít của mấy kẻ bề dưới của phô kẽ ấy, thì mấy linh hồn ấy tuy biết sự ấy mà củng cam lòng lảnh lấy, dầu cho

làm sao mặc dầu, thì cũng cứ trọn bề vưng phục, vì ý muốn chúng nó nồi hết, không trừ sự cực nào sốt.

Một hai khi, chúng nó bắt thối thúc muốn thành kính Trái-tim Cha lắm, và bắt sốt sắn thật lo cho linh hồn người ta ; hễ mấy khi phô kẻ ấy tưỡng làm vầy là tốt hơn hay là làm khác là hay hơn, thì chúng nó làm liền.

Song, hễ đều chi phô kẽ ấy sở cậy mà trạc lối, té ra các thứ sự cực khổ cùng sự hèn hạ đỗ ra trên chúng nó. Chúc ấy, mấy linh hồn nầy bởi chưng nhờ một sự Triếu mến soi sáng, nên chúng nó bằng lòng rước lấy mấy đều kết quả thình lình xãy ra bởi sự lo lắng ra sức chúng nó như vậy thì chúng nó thấy đó là Thánh-giá của Cha gởi, nên nó thờ lạy, nó phủ dưng, và dùng đó mà làm Sáng-danh Cha.

Thương hởi ! mấy linh hồn nầy là kẻ vác Thánh-giá Cha thật, không kể

lợi không kể lộc gì hết, trừ ra là sự kính mến mà thôi. Phò kẻ ấy làm cho Trái-tim Cha nghỉ êm và Sáng-danh biết là chừng nào.

Ấy vậy con hãy lấy sự nầy làm chắc chắn, là nếu sự từ bỏ ý riêng và mấy cơn gian nan khốn khó con chậm trễ lâu lắc không cho con đặng ích lợi gì, hay là xem ra bấy nhiêu sự ấy không ban đi gì ráo, nhưng vậy mấy sự ấy không phải là luốn công cùng vô ích đâu. Một ngày kia sẽ gặt được lời lải chời chở dẫy đầy mà chớ.

Một linh hồn mà kính mến cho thật thì bất kể sự khó nhọc nó chịu, không đếm xỉa sự nó đã làm. Nó không trông không đợi phần thưởng nào hết, song nó một tìm kiếm và rông ruổi theo các sự nó tưởng là sự sáng danh Chúa lớn lao mà thôi. Cho linh hồn ấy, thì nó không kèo nài mắc rẽ sự mỏi nhọc, cùng công chuyện nó làm... Lại bởi

vì nó có lòng ngay thật mà làm, và làm bởi một lòng kính mến, nên nó không bối rối bôn chôn, cũng không áy náy chi hết. Lại ít khi nó mất sự bằng an, dầu trong mấy khi mà nó thấy mình bị công kích hay là tới nước bị bắt bớ nữa : thì một căn cớ các việc của nó làm là sự kính mến mà thôi... nó phú cho Lòng kính mến, các đều kết quả đã xảy ra !...

Nầy là mấy linh hồn không kiếm tiền thê bạc thưởng. Nhửng kẻ ấy trông nom một sự nầy mà thôi là sự an ủi của Cha, sự nghỉ ngơi của Cha, và sự Vinh-hiễn của Cha mà thôi. Nhơn vì sự ấy chúng nó đã thộp cả cây Thánh-giá Cha và chúng nó vác gồm hết các sức nặng trên vai chúng nó.

28 Mars, thứ tư tuần thánh.

SỰ ĐÓNG ĐINH VÀO THÁNH GIÁ

Chúng ta đả tới núi Calavariô. Đoàn lũ dộn dựt, vì giờ đã gần rồi. Mệt đuối quá, nếu Cha còn bước đi nửa thì khỗ cực lắm !

Cha đã ngã xuống ba bận dọc đàng :

Sự Cha ngã xuống lần thứ nhứt, làm cho mấy người tội lỗi mà quen chấp nê trong đàng tội lỗi được sức mạnh mà trở lại .. Ngã lần thứ hai, làm cho mấy linh hồn yếu đuối mà sự thua buồn cùng sự áy náy làm cho đui mù, thì đặng phấn phát mà chổi dậy, và hâm hở đi đàng nhơn đức lại nữa... Sự Cha

ngả lần thứ ba, sẻ giúp mấy linh hồn đến giờ chết sau hết được ra khỏi tội lỗi chúng nó.

***

Con hãy coi, những người cứng cỏi nầy bây giờ đang vầy xung quanh Cha một cách ham hố là thể nào..

Kẽ thì giựt Thánh-giá Cha mà quăng ngữa xuống đất ; kẻ khác thì gở xé áo Cha ra khỏi mấy nơi thương tích Cha... thì máu Cha tuôn chãy ra nửa.

Ớ những linh hồn yêu dấu, chúng con hãy suy sự xấu hổ Cha là thế nào, coi Cha phải trần truồng trước mắt muôn dân làm vầy ! Thì đau đớn cho thân xác Cha là thể nào, và mắc cở xấu hổ cho linh hồn Cha là dường nào !. ..

Áo lót, là áo Mẹ Cha đả mặc cho Cha cùng sữa soạn dường ấy, và nâng niu

buỗi mấy năm Cha còn thơ ấu, áo ấy lớn theo Cha ; mấy tên lính hung bạo nầy nó cổi lột áo ấy ra, rồi nó bắt thăm với nhau mà lấy ! . . . Mẹ Thánh của Cha đứng nhìn trân trối tấn tuồng dữ dằn nầy mà buồn bực xót xa là thể nào! Người ước ao muốn lấy áo lót nầy là thế nào, vì bây giờ nó đả thấm cùng nhuốn máu Cha ! . . .

***

Tới giờ rồi ! thì quân xữ tù giăng ngửa Cha trên Thánh-giá ! chúng nó nắm hai cánh tay Cha mà kéo giăng ra cho tới khi hai bàn tay Cha tới ngay mấy lỗ nó đả khoét sẵng. Cã và xác Cha đã bị căng thẳng hung quá, hễ động địa một cái, thì Đầu Cha bởi đội mủ gai luôn, nên dội bên nây va bên kia, thì mấy mũi gai xóc vào sâu hơn nữa, nên đau đớn nhứt nhối biết là chừng nào !

Con hãy nghe tiếng búa đầu hết đóng tay hửu Cha. . . nó dội cho tới sâu dưới đất ! . . . Con hãy nghe nữa : chúng nó đóng tay tã Cha thì mấy từng trời đều rúng động, và các thiên thần đêu sấp mình trước tấn tuồng như vầy !

Phần Cha, thì Cha cứ làm thinh nín lặng thẩm sâu hơn nửa, và chẳng nhít mép than thở một lời nào sốt.

Khi đóng đinh hai Tay Cha rồi, thì chúng nó kéo trì hai chơn Cha xuống : nên mấy vít tích nứt nở ra, gân cốt thì đứt ra... Xương hóc thì trặc lọi ra... Sự đau đớn thật là rất mực. Hai bàn chơn bị đóng phũng tuốc nên Máu chảy lỏa lề tuôn ước dầm đất đai !

***

Con hảy chiêm nghiệm một giây : hai Tay nầy cùng hai bàn Chơn nầy xé ra và tuôn máu xối... Xác nầy trần

truồng cùng đầy các vít tích ., Đầu nầy bi gai nhọn đâm phũng, lấm láp buội bậm, ướt mẹp mồ hôi cùng máu !

Con hảy lấy làm lạ, sự nhịn nhục. sự bằng lòng, Cha cam chịu sự khổ nảo dữ dằn nầy.

Ai chịu khốn khó đây ? Ai chịu sĩ hổ dường nầy ? Là Giêsu Khi-tô... Là Con Đức Chúa Trời ! Là Đấng dựng Trời, dựng biển... Là Đấng làm cho săn cỏ mọc lên, và ban sự sống cho các loại đương có bây giờ... Là đấng đã dựng nên người ta, là đấng lấy phép tắc mình mà nưng đở thế gian .. Người ở trên đó, bây giờ, không cựa quậy gì đặng, bị lột trần truồng hết ! Song, chẳng còn bao lâu nữa, sẻ một đám linh hồn đông đảo bắt chước Người, và sẻ theo giỏi Người, mà bỏ gian san cơ nghiệp, bỏ sự dề bề ăn ở, bỏ danh dự, bỏ gia-đình, bỏ quê

hương và bỏ hết mọi sự cho đặng làm cho Người nên vinh hiển, cũng làm chứng lòng yêu mến Người là mối nợ mắc với Người mà chớ !

***

Ớ thiên thần trên trời, hảy châm chĩ ; và chúng con nữa, ớ linh hồn là kẽ kính mến Cha ! Quân lính hòng lật úp thánh giá xuống mà bất mấy mủi đinh, kẻo Xác Cha nặng mà làm sức mấy mũi đinh ra : Xác Thánh nầy hòng cho đất một cái hôn bằng an như vậy !... Và đang khi tiếng búa đóng van dội khoản không, từ đầu nầy tới cúi đầu kia, chót núi Calavariô là chứng miên cho cái tấn tuồng lạ lùng hơn hết trong các tấn tuồng. Nhờ lời khẩn cầu của Mẹ Tao đang ngất ngát sững nhìn tấn tuồng kinh hải nầy, và khẩn thiết xin Cha Tao

thương xót. nên mấy đạo binh thiên thần xuống. nưng đở Xác Cha, hầu cho nó đừng đụng đất, và cho khỏi bị thánh giá sức nặng đè nhẹp xuống !...

Khi ấy, lính trán đang đóng lia đóng lịa cách dữ dằn, thế gian đang rung rẩy, trong bầu Trời đang nín khe lẳng lặng, hết thảy các thiên thần đang sấp mình thờ lạy... Một Chúa Trời chịu đóng đinh trên cây thánh giá dường ấy !

***

Con hảy nhìn xem Chúa Giêsu con, bị căng thẳng trên cây Thánh-Giá ! Người không cựa quậy gì đặng, không áo xống, không danh tiếng, không vinh hiển và không thong thả chi hết !... Giống gì giống nấy đều bị lột hết !...

Chẳng ai thương xót đến Người, chẳng ai động lòng thương đến sự

khốn khó của Người. Song luôn chẳng dứt tiếng chê cười tiếng nhạo bán, một thêm những sự đau đớn mới vô những hình khổ Người đang chịu mà thôi !

Nếu con kính mến Cha thật, thì con hảy sẳng lòng chịu hết mọi sự cho đặng nên giống Cha, con đừng từ chối đi gì sốt, khi phải cho đặng đẹp lòng Cha, và con chớ nại sự gì ráo cho đặng an ũi Cha.

***

Vậy bây giờ, con hãy sấp mình xuống đất, và để cho Cha thốt với con một it lời.

Chớ chi Ý muốn Cha thắng trận trong con !

Chớ chi Lòng yêu dấu Cha làm cho con ra mòn hao tiêu hóa.

Chớ chi sự khốn khó con làm rạng danh Cha !

30 Mars, thứ sáu tuần thánh

BẢY LỜI

Ớ Josefa, con đả rỏ mấy cơn gian nan khốn khó của Cha... Con hãy theo Cha cho tới cùng và thông phần khổ não với Cha.

***

Thánh-giá Cha đả dựng lên : Nầy là giờ Cứu Chuộc thế gian !

Cha đả chịu dựng lên cho thiên hạ xem, chịu bia cho đoàn lủ chê cười nhạo bán ; song cũng cho những linh hồn lấy làm lạ và kính mến Cha nữa !

Thánh-giá nầy cho tới khi ấy, là vật dụng mà gia hình khão lược lũ tội ác cho nó chết trên ấy, mà rày hóa nên sự sáng và sự bằng an cho dương thế !

Trong mấy nơi thương tích thánh cũa Cha, kẻ có tội sẻ được ơn tha thứ và đặng sống... Máu Cha sẻ rữa và bôi tẩy các bợn nhơ cũa chúng nó...

Trong mấy nơi thương tích thánh cũa Cha, mấy linh hồn trong sạch sẽ men tới cho giãm khát và cho phỉ nguyền lòng kính mến... Đó là nơi những linh hồn ấy sẽ ẩn mình, và đính chốn nương ngụ cho mình luôn luôn...

***

« LẠY CHA TÔI, XIN CHA THA CHO CHÚNG NÓ, VÌ CHƯNG CHÚNG NÓ KHÔNG BIẾT VIỆC CHÚNG NÓ ĐANG LÀM ».

Chúng nó chẳng biết Con là sự sống của chúng nó. Chúng nó tuôn các sự bạo ngược hung dữ trên mình Con. Con xin Cha đều nầy, Ớ Cha ! xin Cha cũng tuôn trên chúng nó các sức nhơn từ quãng đại của Cha !

« HÔM NAY, CON SẼ Ở CÙNG CHA TRÊN THIÊN-ĐÀNG »

Vì chưng sự con tin lòng Thương xót Đấng Cứu chuộc con đã bôi tẩy các tiền khiên độc dữ của con... đức tin ấy dắc con tới sự Sống đời đời.

« Ớ BÀ, NẦY LÀ CON BÀ »

Ớ Mẹ, nầy là mấy em cũa Con !... Mẹ hãy gìn giữ chúng nó, hảy thương chúng nó !...

Ớ chúng con là kẻ Cha đã ban mạng sống Cha, chúng con chẵng phãi một mình nữa : bây giờ chúng con chẵng phãi một mình nữa : bây giờ chúng con có một Mẹ, là đấng chúng con sẻ chạy tới được trong mọi khi chúng con có sự cần kíp. Cha hiệp các con bằng dây buynh đệ trói buộc rất chặc, là cho chúng con hết thảy được Mẹ riêng cũa Cha !

« Ớ CHÚA TRỜI TÔI, NHƠN SAO CHÚA ĐÃ BỎ TÔI ?»

...Phải. linh hồn từ rày có phép mà nói với Chúa Trời mình rằng :

« Nhơn sao Chúa đã bỏ tôi ? » Hẵn thật, người ta, sau khi đả hườn tất sự mầu nhiệm Chuộc tội nầy, thì hóa nên con cái Đức Chúa Trời, làm em của Chúa Giêsu-Khi-tô, kẽ đặng hưởng gia tài hằng sống đời đời.

TAO KHÁT

Ớ Cha tôi, Con khát khao danh Cha cả sáng. và nầy, đả đến giờ rồi !... Từ nầy về sau, ứng nghiệm những lời Con, thế gian nó sẻ nhìn biết, đó Cha là Đấng đả sai Con, và Cha sẻ nên vinh hiển !

Con khát khao làm cho danh Cha cả sáng, Con khao khát linh hồn người ta. và cho đặng giảm sự khát khao nầy, thì Con đả thí cho đến dọt máu sau hết của Con !...

Bởi đó Con được nói :

« MỌI SỰ ĐẢ HOÀN TẤT »

Bây giờ đả hoàn tất sự mầu nhiệm cả thể về Lòng yêu dấu, nên Đức Chúa Trời, mới phú Con mình chịu chết, mà trả sự sống lại cho người ta.

Con đã đến trong thế gian cho đặng làm theo Ý Cha muốn : Ớ Cha, Thánh Ý Cha đả hoàn thành rồi...

« CON PHÚ LINH HỒN CON TRONG TAY CHA »

Và con phú linh hồn con cho Cha. Ấy vậy mấy linh hồn nào sẻ làm trọn theo Ý Cha cũng sẻ đặng nói thật tình như vậy nữa : « Mọi sự đả hoàn tấc!.. ớ Chúa tôi và Chúa Trời tôi, xin hảy rước lấy linh hồn tôi, tôi xin ký chú nó trong tay Chúa ».

***

Ớ Josefa, sự gì tai con đã nghe, thì tay con hảy chép lấy. Cha muốn cho nhiều linh hồn khác đọc sự đã ghi chép .. hầu cho linh hồn nào khao khát, thì đặng giảm khát, và linh hồn nào đói thì đặng no nê chẳng còn đói khát nữa.

CHUNG

IMPRIMATUR,

Saigon, le 4 Mars 1942

† **J. CASSAIGNE,**

Vic. Apost.

Đính chánh những chỗ in sái :

Page	vij	Lời	(hàng thứ 9)
Page	x	năn	(hàng thứ 1)
Page	8	chi	(hàng thứ 23)
Page	44	bỏ cái phết đi	(h. th. 10)
Page	56	*mà* và *là*	(h. th. 13 và 16)
Page	68	vầy	(hàng thứ 1)
Page	76	bỏ tiếng *ám* và tiếng *hiểu*	(h. thứ 12)
Page	98	*hảnh*	(hàng thứ 13)
Page	110	*sự* và *đều*,	(hàng thứ 9)
Page	117	*Dầu*	(hàng thứ 22)
Page	118	*hẳn*	(hàng thứ 22)
Page	120	*dà*	(hàng thứ 2)
Page	121	*hạ*	(hàng thứ 22)

S. I. L. I. - Saigon - B. 9
tirage 3.000 e